Τὸ φύλλον δραχ. 2.50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5.—

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγόπτου γρόσια διατιμ. 50· Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΔΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος — *Ἀθῆναι, 1 Ἰουλίου 1939* — *Ἔτος 61ον.—Ἀριθ. 31*

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΓΟΡΙ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἦταν ἕνα πολὺ χλωμὸ ἀγόρι μὲ μάτια σκοῦρα γαλανά, καὶ μαλλιὰ καστανὰ ἀνοιχτά. Εἶχε πάντα ἕνα ὄφος χαμένο, μακρυνό, καὶ κοιτοῦσε σ' ἕνα ὁρισμένο σημεῖο τοῦ ὁρίζοντα, σὰν νἄψαχνε κάτι νὰ βρῇ. Ἀστέρι, σύγνεφο, πλάσμα τῆς φαντασίας του, ἀνάερο καὶ μυστηριακό. Ποιὸς ξέρει; Δὲν εἶχε φίλους, δὲν εἶχε κὰν ἐχθρούς. Περνοῦσε τὴν ἡμέρα του, καθισμένος στὸ μπαλκόνι σὰν ἤταν καλοκαιριά, μέσ' ἀπ' τὸ κλειστὸ παράθυρο ὅταν ἔβρεχε. Δὲν πήγαινε σχολεῖο. Ἕνας γέρος δάσκαλος μὲ σουρωμένα μάγουλα, στενὰ χρυσᾶ γυαλιὰ τῆς μύτης, κι' ἕνα λευκὸ κασκὸλ στὸ λαιμό, ἐρχόταν μέρα παρὰ μέρα, ἔμπαινε ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κήπου, (γιατὶ τὸ σπίτι ἤταν ἐξοχικὸ κι' εἶχε κι' ἕνα μικρὸ κῆπο στὸ πλάγι) κι' ἔκανε τὸ μάθημα κάτω ἀπ' τὸ κιόσκι, τὸ σκεπασμένο μὲ μπουκενβίλια καὶ ἀγιόκλημα μυρωδάτο.

Τὸ σπίτι ἤταν πάντα σιωπηλό, μιὰ μαύρη ὑπηρέτρια ποῦχε κάνει πολὺ ἐντύπωση στὴν ἀρχὴ στὴ γειτονιὰ μὰ ποὺ γρήγορα τὴ συνειθίσανε, ἔβγαινε πότε-πότε στὸ παράθυρο, νὰ τινάξῃ κανένα πανί, νὰ ποτίσῃ καμμιὰ γλάστρα κι' ἔμπαινε πάλι ἀθόρυβα μέσα. Ὅταν ψώνιζε, προσπαθοῦσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ νοήματα, γιατὶ φαίνεται δὲν τἄξερε τὰ ἑλληνικά. Κανένας ἄλλος δὲ φαινόταν στὸ σπίτι. Οὔτε μητέρα, οὔτε πατέρας, οὔτε ἄλλος κανείς.

Οἱ γυναικοῦλες μπῆκαν σὲ πειρασμό. Ποιὸ νἄταν τάχατες τὸ παιδί, ποὺ κοίταζε πάντα τὸν οὐρανό, ζητώντας ποιὸς ξέρει ποιὰν ἀνέλπιστη βοήθεια; Ποιὸ νἄταν τ' ὄνομά του; ποιὰ ἡ καταγωγή του; Ὁ γέρο-δάσκαλος, αὐτὸς τοὐλάχιστον δὲν θ' ἀποφάσιζε ποτὲ νὰ μιλήσῃ; νὰ ἐξηγήσῃ;

Ἡ μικρούλα Δέσπω, ἡ κόρη τῆς κυρά-Μανιῶς, τῆς περιβολάρισσας, βάλθηκε νὰ γνωρίσῃ τὸ παράξενο παιδί. Ἦταν κι' αὐτὴ ἕνα περίεργο κοριτσάκι, μὲ πρόωρα ξυπνημένη αἰσθαντικότητα.

Στὸ ξανθόμαλλο κεφαλάκι της, χοροπηδοῦσαν παράξενες σκέψεις, καὶ τὴ νύχτα στὸ κρεββάτι της ἔκανε ὧρες νὰ κοιμηθῇ. Πρῶτα-πρῶτα θέλη-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

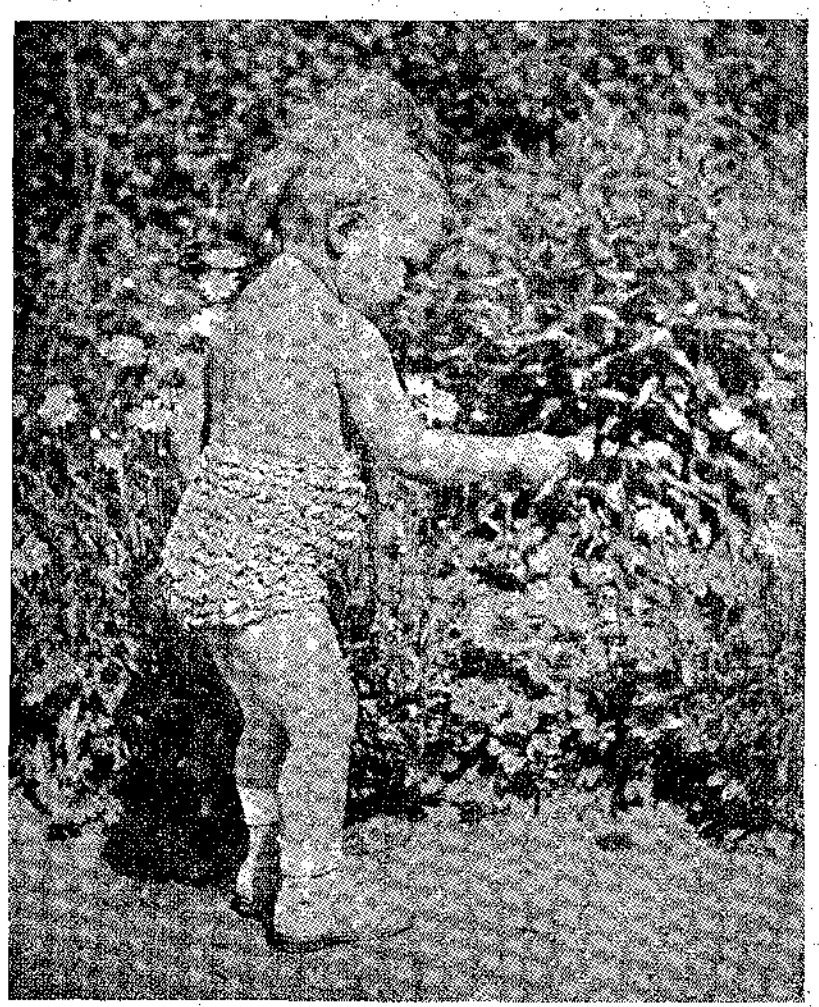

Λουλούδι μέσα σὲ λουλούδια.

Φωτογραφία τοῦ *Kodak Magazine*

σε νὰ μάθῃ τ' ὄνομα τοῦ μελαγχολικοῦ ἀγοριοῦ· μέρες παραφύλαξε κρυμμένη στὶς πυκνὲς περιπλοκάδες τοῦ κήπου, ν' ἀκούσῃ μιὰ φωνή, ἕνα γέλιο, ἕνα κλάμμα, κάτι τὸ ζωντανό, νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ μυστηριώδικο σπίτι, ἢ τουλάχιστον ν' ἀκούσῃ τὸ γεροδάσκαλο, ἢ τὴ μαύρη ὑπηρέτρια, νὰ φωνάζῃ τ' ὄνομα τ' ἀγοριοῦ. Μιὰ βδομάδα πέρασε μὰ τίποτα. Ἡ μάνα της ἄρχισε νὰ προσέχῃ τὶς ἀτέλειωτες ὧρες ποὺ λείπε ἀπ' τὸ σπίτι.

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, μπᾶς καὶ θὰ μοῦ ρεμπελέψῃς τώρα, μιὰ ψῆχα μαξούμι ἐκεῖ ; Νᾶτα δὰ ποὺ θὰ πρέπῃ νὰ σὲ συμαζώνω καὶ σένανε ἀπ' τὸ δρόμο, λέω. Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, βάλτο στὸ μυαλό σου καλά, κι' ὄρεξη γιὰ φασαρίες δὲν ἔχω.

Ἡ Δεσπούλα κατέβαζε τὰ μάτια, σκούπιζε κάποιο δάκρυ, καὶ ξανάρχιζε τὰ ἴδια. Δὲ θὰ ἡσύχαζε, ἂν δὲ μάθαινε τουλάχιστο τ' ὄνομα τοῦ παιδιοῦ...

— Τώνιο !.. Τώνιο !..

Ἄχ, νάτο Τώνιο τὸ λένε. Νὰ ποὺ ἐπιτέλους, ἄκουσε τ' ὀνομά του ἀπ' τὴ Νουμπιὲ (αὐτηνῆς τὄξεραν τὄνομα στὴ γειτονιὰ) τὴ μαύρη ὑπηρέτρια. Χαρὰ ποὺ τὴν ἔκανε ἡ Δεσπούλα, Τῆς φάνηκε ἔτσι σὰν νὰ τῆς χαρίσανε κάτι σπουδαῖο. Χοροπηδοῦσε σὰν τὸ κατσικάκι.— Τώνιο... Τώνιο... Τώνιο...

Ἕνα βραδάκι κατάφερε νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπ' τὴ μικρὴ μάντρα τοῦ σπιτιοῦ καὶ νὰ χωθῇ μέσα στὸ περιβόλι. Μικρούλα-μικρούλα ὅπως ἤτανε, ὀκτὼ χρονῶν κοριτσάκι κι' ἀδυνατούτσικο, κρύφτηκε κάτου ἀπὸ μιὰ ἀνθισμένη ροδιὰ ποὔριχνε μοσκοβολητὸ σ' ὁλάκερο τὸ περβόλι. Οἱ στερνὲς ἀχτίδες ἔβαφαν κοκκινωπὲς τὶς κορφὲς τῶν δέντρων, κι' ἔρριχναν μιὰ παράξενη λάμψη καὶ χρώματα μαγευτικά, στὰ λούλουδα καὶ τὰ φυλλώματά τους.

Καρτεροῦσε. Καὶ ξαφνικὰ τὸν εἶδε νὰ προβάλῃ. Τὸν κρατοῦσε ἡ γριὰ Νουμπιὲ ἀπ' τὸ χέρι καὶ κατέβαινε σιγά-σιγὰ τὰ λιγοστὰ σκαλοπάτια τῆς βεράντας. Κάτου ἀπ' τὸ μπράτσο του, κρατοῦσε ἕνα μικρὸ βιολί. Τὰ μάτια του πάντα ψηλὰ στηλωμένα στὸν οὐρανό. Κάθησε κάτου ἀπ' τὴν ἀνθισμένη μπουκενβίλια, κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ τὸ βιολί του. Ἔπαιζε μιὰ παράξενη μουσικὴ μὲ ἤχους ὀξεῖς, σκληρούς, τέτοιους ποὺ δὲν θὰ τὸ περίμενε κανεὶς ἀπὸ ἕνα μικρὸ ἀγόρι ἕνδεκα χρονῶν. Τὸ δοξάρι πέρναγε σκληρὸ πάνω ἀπ' τὶς τεντωμένες χορδὲς μὲ μιὰν ἀφάνταστη ἀδρότητα. Ἡ μικρούλα μαγεμμένη ἀπ' τὴν ἀπόκοσμη μουσική, κράταγε ἀκόμα καὶ τὴν ἀνάσα της ὅσο σκορποῦσαν οἱ νότες.

Ἡ Νουμπιὲ μουρμούρισε μερικὰ ἀκατάληπτα λόγια σὲ μιὰ γλῶσσα τραχειὰ καὶ πρωτάκουστη, κι' ὕστερα σιγά-σιγὰ μὲ γατίσια ἁπαλὰ βήματα χώθηκε πάλι στὸ σπίτι. Ὁ Τώνιο ἔμεινε μόνος. Νὰ ἐπιτέλους ἡ εὐκαιρία ποὺ πρόσμενε τόσο καιρὸ ἡ Δεσπούλα. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ κάτι κακό. Νά. Νά. Τώρα θὰ τοῦ μιλήσῃ. Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε. Κι' αὐτὴ καθόταν μαζεμένη στὴ γωνιά της, δίχως νὰ βγάζῃ λόγο κανένα. Καμμιὰ φορὰ τὸ βιολὶ σταμάτησε. Τ' ἀγόρι τ' ἄφησε στὰ γόνατά του κι' ἀναστέναξε ἀλαφρά. Πόσο τὸ λυπήθηκε ἡ Δεσπούλα. Καὶ τότες πιὰ τ' ἀπεφάσισε.

—Τώνιο...Τώνιο...ἔκανε μὲ μιὰ ξεψυχισμένη φωνίτσα. Τώνιο.

Τινάχτηκε τ' ἀγόρι σὰν ἠλεκτρισμένο.

— Ποιὸς μὲ φωνάζει μὲ τ' ὄνομά μου ;.. Εἶσαι σύ, Νουμπιέ ;

—Ὄχι... ὄχι δὲν εἶμαι ἡ Νουμπιέ. Νὰ κοιταχῇ με λοιπόν.

Κι' ἡ Δεσπούλα ξεθαρεμμένη πρόβαλε ἀπότομα ἔξω ἀπ' τὴν ἀνθισμένη τὴ ροδιά.

— Νὰ σὲ κοιτάξω... Νᾶξερες πόσο θὰ τὄθελα... Θέ μου... νὰ σὲ κοιτάξω... Μὰ δὲν μὲ κοιτάζεις καλύτερα ἐσύ ; δὲν κοιτάζεις τά...

Ἕνας δυνατὸς λυγμὸς τοὔκοψε τὰ λόγια στὰ χείλια, κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπο στὰ χέρια του. Τὸ βιολὶ κύλησε πάνω στὸ μαλακὸ χορτάρι.

— Τώνιο... Τώνιο, δὲ βλέπεις λοιπόν ; γι' αὐτὰ κρατᾶς τὰ μάτια σου πάντα στηλωμένα στὸν οὐρανό ; Εἶμαι ἡ Δεσπούλα· ἕνα μικρὸ κοριτσάκι σὰν καὶ σένα, πιὸ μικρὸ ἀκόμα κι' ἀπὸ σένα· πές μου θέλεις νἄρχουμαι νὰ σοῦ κάνω συντροφιά ; Νά, γιὰ ἀκούμπησε τὸ χέρι σου στὸ πρόσωπό μου ; μὲ νιώθεις ; εἶμαι κι' ἐγὼ καλή... καὶ μένα μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὸν οὐρανό.

— Νὰ βλέπῃς τὸν οὐρανό... Γιὰ πές μου. Τί λογῆς εἶναι ὁ οὐρανός ; Ἀκοῦω πάντα νὰ τὸν λένε οἱ ἄνθρωποι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ νιώσω σὰν τί λογῆς νἄναι τάχατες.

— Μὰ ἤσουνα πάντοτε...

— Ναί ἤμουνα πάντοτε στραβός. Ποτές, ποτὲς δὲν εἶδα τίποτα, κανένα, μήτε τὴ μητέρα μου κάν. Βέβαια μοῦ τἄχουν ὅλα ἐξηγήσει, ὅλα πεῖ, μὰ εἶναι μερικὰ πράμματα ποὺ μοῦ ξεφεύγουν. Νά, τὰ χρώματα... Πῶς τάχατες νἄναι τὰ χρώματα ;

Ἄρχισε νὰ τῆς μιλάῃ μὲ ἐμπιστοσύνη—σὰν νὰ τὴν ἤξερε ἀπὸ καιρό, κι' ἡ Δεσπούλα κολακευμένη, κοιταξε νὰ τοῦ μεταδώσῃ τὶς γνώσεις της, τὶς τόσο μικρὲς κι' ἀσήμαντες γνώσεις της.

Γίνανε φίλοι καλοί. Ὧρες μένανε στὸν κῆπο νὰ μιλοῦνε, νὰ μιλοῦνε μὲ μιὰ σιγανὴ φωνή, ὅπως μιλοῦν στὶς κάμαρες τῶν ἀρρώστων.

Ἡ Δεσπούλα τοῦλεγε γιὰ τὰ θαύματα τοῦ κόσμου, τὰ ζῶα, τὰ δέντρα, τὰ πουλιά, με μιὰν ἀφάνταστην ἀκρίβεια γιὰ τὴν τόσο μικρὴ ἡλικία της, μὰ ἤταν τὸ ἔνστικτο ποὺ τὴν ὁδηγοῦσε. Κι' ὁ Τώνιο πάλι τῆς ἔλεγε παράξενα παραμύθια, γιὰ τόπους ξωτικούς, μὲ πλάσματα ἄλλου κόσμου, ποὔξερε τόσο καλὰ νὰ τὰ ζωγραφίζει, αὐτὸς ποὺ δὲν ἤξερε τὸν κόσμο ποὺ τὸν τριγύριζε. Κι' ἡ ζωὴ ἄρχισε νἄχῃ ἕνα νόημα γι' αὐτόν, καὶ τὸ βιολὶ του, δὲν ἔδγαζε πιὰ αὐτοὺς τοὺς ὀξεῖς ἤχους ποὺ ξάφνιασαν τὴ Δεσπούλα τὸ πρῶτο βράδυ.

Πέρασε ἕνας μήνας. Ἔμαθε κάμποσα ἡ Δεσπούλα γιὰ τὸν Τώνιο. Ἦταν ἀπ' τὴν Αἴγυπτο. Ἐκεῖ γεννήθηκε, ἐκεῖ μεγάλωσε, ἐκεῖ πέρασε τὰ μαρτυρικὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του. Κι' ὕστερα βρέθηκε στὴν Ἀθήνα, πῶς γιατί ; ποτὲ δὲ θέλησε νὰ πῇ. Μήτε γιὰ τὴ μητέρα του, μήτε γιὰ τὸν πατέρα του, λέξη.

Μιὰ φορὰ ποὺ ἡ Δεσπούλα βάλθηκε νὰ τὸν ρωτήσῃ, τὰ μάτια του γύρισαν πάλι πρὸς τὸν οὐρανὸ (λὲς καὶ μποροῦσαν νὰ τὸν κοιτάξουν), τὰ χείλια του σφιχτῆκαν μ' ἕνα κακὸ χαμόγελο, καὶ τὰ χέρια του νευρικὰ πασπάτευαν τὰ ροῦχα του.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΘΥΡΩΡΟΣ

Ὁ πετεινὸς ἔπιασε φίλο
Τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ τὸ σκύλο

Καὶ πᾶν μαζὶ πεζοπορία
Γιὰ κάποια ξένη πολιτεία.

Στὸ δρόμο, πῆρε νὰ βραδυάσῃ
Καὶ σ'ἕνα δέντρο ἔκαμαν στάση.

Κούρνιασε ὁ ἕνας στὰ κλαριά του.
Κι' ὁ ἄλλος πλάγιασε ἀπὸ κάτου.

Σώνεται ἡ νύχτα καὶ χαράζει
Κι' ἀρχίζει ὁ πετεινὸς νὰ κράξῃ.

Κι' ἡ ἀλεποῦ ἀπ' τὴ φωλιά της,
Τρέχει κουνώντας τὴν οὐρά της :

— Πουλί μου, πῶς σ' αὐτὰ τὰ μέρη ;
Κατέβα, δῶσε μου τὸ χέρι.

Κι' ὁ πετεινὸς τῆς δείχνει κάτου,
Ποὺ ὁ σκύλος τέντωνε τ' αὐτιά του :

—Ἂν θὲς νὰ μπῇς στὸ σπιτικό μου,
Ν' ἀποτανθῇς στὸ θυρωρό μου.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΚΕΙΝΟ τὸ βράδυ ποὺ θὰ γίνονταν τὰ μεγάλα γυμνάσια τῆς Ἀεράμυνας, διαταχθήκαμε νὰ σβύσουμε ὅλα τὰ φῶτα. Δρόμοι, σπίτια, μαγαζιά, ἔπρεπε νὰ εἶναι σκοτεινά. Γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ ψηλὰ τὴν Ἀθήνα καὶ νὰ τῆς ρίχνῃ τὶς φοβερές του μπόμπες. Ὅταν λοιπὸν ἀκούσαμε τὰ οὐρλιάσματα καὶ τὰ στριγγλιάσματα τῶν σειρήνων—ἦταν τὸ σύνθημα—κλείσαμε ἑρμητικὰ πόρτες, μπαλκονόπορτες, παράθυρα, καὶ γυρίσαμε τοὺς διακόπτες. Ἐγὼ ἐνόμισα πῶς μποροῦσα νὰ διατηρήσω ἀναμμένο ἕνα ἠλεκτρικὸ τοῦ γραφείου μου, ἀφοῦ εἶχα κλείσει τὶς γρίλλιες τοῦ ψηλοῦ μου παράθυρου· ἀλλὰ οἱ γρίλλιες ἄφιναν χαραμάδες, τὸ φῶς ἐφάγκριζε, κι' ὁ πόλισμαν ἀπὸ κάτω μοῦ μήνυσε νὰ τὸ σβύσω. Τὸ ἔσβυσα καὶ πέρασα στὴν τραπεζαρία. Αὐτὴ φωτιζόταν μόνο ἀπὸ τὸ ἀναμμένο ραδιόφωνο. Καὶ στὸ ἀμυδρὸ αὐτὸ φῶς ἐκάθησα νὰ περάσω τὶς δυὸ ὧρες τῶν γυμνασίων, ἀκούγοντας τοὺς κρότους ποὺ ἔκαναν ἀπέξω τἀεροπλάνα, τὰ βλήματά τους, τὰ κανόνια, τὰ πολυβόλα, καὶ τὶς σχετικὲς μεταδόσεις τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ. Προσοχή ! προσοχή ! .. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔπεσε ἐκρηκτικὴ μπόμπα στὸ Ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας ποὺ κατέρρευσε... αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔπεσε ἐμπρηστικὴ μπόμπα στὸ Ταχυδρομεῖο ποὺ ἔπιασε φωτιά...

Κάθε τόσο ὅμως, ψηλαφώντας στὰ σκοτεινὰ ἐβγαίνα καὶ στὴν ταράτσα γιὰ νὰ βλέπω τὸ θέαμα. Κι' ἀλήθεια, τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν ἔξοχο. Πάνω ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ πόλη, ὁ οὐρανός, ἀσυνέφιαστος, ἔλαμπε μ' ὅλα του τἄστρα, ποὺ τὶς συνηθισμένες νύχτες τὰ ἠλεκτρικὰ δὲν μᾶς ἀφήνουν νὰ τὰ βλέπουμε. Καὶ σ' αὐτὸ τὸν οὐρανό, οἱ δυνατοὶ προβολεῖς διέγραφαν τὰ πελώρια φωτεινά, κινούμενα τόξα τους, τρία, τέσσερα, πέντε, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντα, ποὺ στιγμές-στιγμὲς διασταυρώνονταν, καὶ στὴ διασταύρωση διακρινόταν τὸ ἐχθρικὸ ἀεροπλάνο ποὺ εἶχαν ἀνακαλύψει... Ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ ποὺ ὅλοι οἱ προβολεῖς εἶχαν σβύσει κι' ὅλα τἄστρα εἶχαν ξαναφανεῖ—κάποιο διάλειμμα τῶν γυμνασίων—κοίταξα ἀπὸ κεῖ πάνω καὶ τὴν πόλη, νὰ ἰδῶ πῶς φαινόταν στὰ σκοτεινά... Λοιπόν, διακρινόταν ὁλάκερη. Ἂς μὴν ὑπῆρχε σῦτ' ἕνα φῶς πουθενά. Ἔφτανε ἡ ἀστροφεγγιὰ γιὰ νὰ τὴ φωτίζῃ, ἂν ὄχι σὰν ἡμέρα, τοὐλάχιστο σὰν αὐγή. Καὶ συμπέρανα πῶς στὴν Ἀττική, ὅταν ὁ νυκτερινὸς οὐρανὸς δὲν ἔχῃ σύννεφα πυκνά, εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ τέλειο σκοτάδι. Γίνεται βέβαια, ἀλλὰ εἶναι ἕνα σκοτάδι φωτερό—τὰ «Φωτερὰ Σκοτάδια» τοῦ Δροσίνη—διάφανο, ἀττικό... Καὶ συμπέρανα ἀκόμα πῶς μόνο χειμῶνα μὲ συννεφιά, ἡ πόλη, σβύνοντας τὰ φῶτα της, θὰ μποροῦσε νὰ κρυφθῇ ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Καλοκαίρι, μὲ ἀστροφεγγιά, θᾶταν κάπως δύσκολο.

Τὴν ἄλλη μέρα, εἶδα στὴν ἐφημερίδα, ἕνα μακρότατο κατάλογο ἀπ' ὀνοματεπώνυμα, μ' ἐπαγγέλματα καὶ διευθύνσεις : Μαρία Γλύκα, νοικοκυρά, ὁδὸς Κεραμεικοῦ, Ἰωάννης Δράκος, ζαχαροπλάστης, ὁδὸς Σόλωνος. Μπά ! τί ἦταν πάλι αὐτοὶ οἱ ἑτερόκλιτοι—νοικοκυρές, ζαχαροπλάστες, ἀξιωματικοί, ράφτρες κτλ.—ἀδελφωμένοι σ' ἕνα τόσο μακρὺ κατάλογο ; Μὲ φώτισε ὁ τίτλος : «Οἱ μὴ συμμορφωθέντες μὲ τὴν διαταγὴν καὶ μὴ σβύσαντες τὰ φῶτα των...» Κι' ἀπόρησα πολύ. Ποτὲ δὲν φανταζόμουν πῶς θὰ βρίσκουταν στὴν Ἀθήνα τόσοι... ἀνυπόταχτοι σὲ μιὰ ἀστυνομικὴ διαταγή, ποὺ τὸ κάτω-κάτω ἡ συμμόρφωσή τους μ' αὐτὴν δὲν θὰ τοὺς ἐκόστιζε τίποτα, κι' ἀκόμα θᾶταν γιὰ καλό τους. Τί «νοοτροπία» θὰ ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ; Εἶναι, ἀλήθεια, περίεργο...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ — Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

6α.

Ὁ Κωστάκης θέλει νὰ γίνῃ ζωγράφος.—Μπά ! πῶς τοῦ ἦρθε ξαφνικὰ αὐτὴ ἡ ἰδέα ; Ἀπλούστατα : στὴ γιορτή του, ἕνας θεῖος τοῦ χάρισε ἕνα κουτὶ μὲ νερομπογιές. Τί ὄμορφες ποὺ ἦταν ! Ἀραδιασμένες ταχτικὰ μέσα στὸ κομψὸ κουτί, ἴσιες, τετράγωνες, γυαλιστερές, ἔμοιαζαν μὲ παστίλιες ὅλων τῶν χρωμάτων, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ ρόδινο ὣς τὸ πιὸ σκοῦρο βυσσινί, κι' ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ οὐρανὶ ὣς τὸ πιὸ σκοῦρο μπλάβο. Χωριστὰ οἱ κίτρινες, οἱ πορτοκαλλιές, οἱ πράσινες, οἱ μενεξελιὲς καὶ πάει λέοντας. Τοῦ Κωστάκη τοῦ ἐρχόταν νὰ τὶς... φάῃ.

Πραγματικῶς, πῆρε μιὰ κόκκινη γιὰ νὰ τὴ δοκιμάσῃ. Ἀλλὰ μόλις τὴ σάλιωσε, ἡ γλῶσσα του κοκκίνισε σὰ νὰ μάτωσε, κι' ἅμα τὴ σκούπισε, εἶδε στὸ μαντήλι του κάτι ζωηρὰ κοκκινάδια καὶ θαύμασε πολύ. «Ἐδῶ εἶναι δουλειά, συλλογίσθηκε. Ἀφοῦ οἱ παστίλλιες αὐτὲς ξεβάφουν ἔτσι εὔκολα καὶ μὲ τὸ σάλιο, πολὺ πιὸ εὔκολα θὰ ξέβαφαν μὲ τὸ νερό, καὶ θὰ μπορῶ νὰ χρωματίζω κάθε εἰκόνα ἀπ' τὰ βιβλία μου. Ἄ, νά ! αὐτὰ τὰ πιατάκια κι' αὐτὰ τὰ πινελλάκια ποὺ ἔχει μέσα τὸ κουτί, θὰ εἶναι βέβαια γιὰ τὸ χρωμάτισμα. Γιά, νὰ ἰδοῦμε».

Ἔβαλε τὴν κόκκινη παστίλλια σ' ἕνα πιατάκι βούτησε ἕνα πινελάκι σ' ἕνα ποτήρι νερό, ἔπειτα τὸ ἔτριψε πάνω στὴν παστίλλια καὶ τὸ πινελάκι κοκκίνησε. «Ἕτοιμο !» εἶπε. Ἄνοιξε τότε ἕνα βιβλίο μὲ εἰκόνες κι' ἄρχισε νὰ τὶς χρωματίζῃ. Στὴν ἀρχὴ ὅλο κόκκινες· ἔπειτα μ' ἄλλες παστίλλιες καὶ μ' ἄλλα πινελάκια, τὶς ἔκαμε πολύχρωμες. Κι' ἔβλεπες, ὅπου ἦταν κῆπος, τὰ φύλλα πράσινα, τὰ λουλούδια κόκκινα ἢ μαβιά, τὸν οὐρανὸ γαλάζιο, τὸ χῶμα σταχτί· κι' ὅπου ἦταν πρόσωπο, τὰ μαλλιά του καστανά, τὰ μάτια του γαλανά, τὰ χείλη του κόκκινα, τὰ μάγουλά του τριανταφυλλιά, καὶ τὰ ροῦχα του μαῦρα ἢ μπλάβα. Τί ὡραῖα !

Ὁ Κωστάκης χρωμάτισε ἔτσι ὅλες τὶς εἰκόνες τῶν βιβλίων του. Ἔπειτα τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ κάνῃ καὶ δικές του μὲ μολύβι ἢ πέννα σὲ ἄσπρο χαρτὶ καὶ νὰ τὶς χρωματίζῃ μὲ τὶς νερομπογιές του. Κι ἐπειδὴ σχέδιο δὲν ἤξερε, βάλθηκε νὰ μάθῃ. Σχεδίαζε λοιπὸν ὁλόενα, κι' ὄχι μόνο στὸ χαρτὶ παρὰ ὅπου ἔβρισκε—ἀκόμα καὶ μὲ κιμωλία στὸ μαυροπίνακα ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ἀριθμητικὴ—ἀνθρώπους, ζῶα, πουλιά, πεταλούδες, δέντρα, σπίτια,

ἀμάξια καὶ τελοσπάντων ὅ,τι ἔβλεπε. «Θὰ γίνω ζωγράφος! ἔλεγε· θὰ γίνω ποὺ νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος!.. Ἀλλὰ γιατὶ λέω πὼς θὰ γίνω, ἀφοῦ ἐγὼ εἶμαι; Ἰδὲς τί ὡραῖα πράμματα ποὺ κάνω!

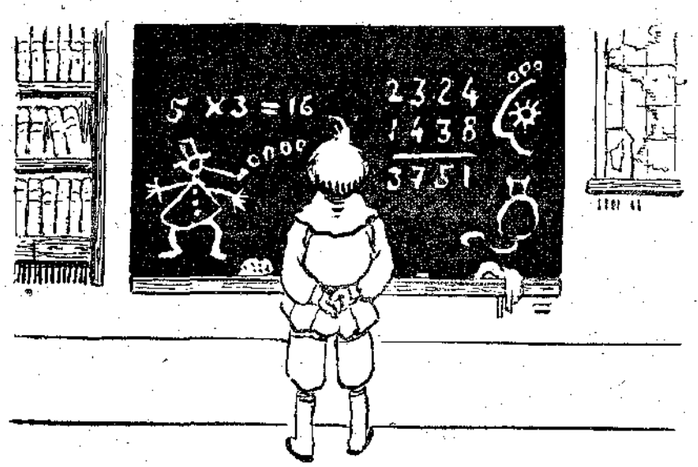

Καὶ στεκόταν μπροστὰ στὸ μαυροπίνακα ποὺ τὸν εἶχε γεμίσει ζωγραφιές, καὶ τὶς καμάρωνε...

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν εἶναι ὁ Πέν! φώναξε ὁ μπάρμπα-Σάλτερς. Εἶναι ὁ Ἰακὼβ Μπόλλερ καὶ θυμήθηκε τὸ Τζώνστοουν. Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια μάτια σὲ ἄνθρωπο. Τί πρέπει νὰ γίνῃ τώρα; Τί πρέπει τώρα νὰ κάνω;

Ἀπὸ κάτω ἀκουγόταν ἡ φωνὴ τοῦ Πὲν καὶ τοῦ Ὄλλεῦ ποὺ ὑψώνονταν μαζί. Ὕστερα ἀκουγόταν τοῦ Πὲν μονάχα καὶ ὁ Σάλτερς ἔβγαλε τὸ καπέλλο του, γιατὶ ὁ Πὲν προσευχόταν.

Ἔξαφνα ὁ Πὲν ξεπρόβαλε στὸ κεφαλόσκαλο. Στὸ μέτωπό του γυάλιζαν χονδρὲς σταγόνες ἱδρώτα. Γύρισε καὶ κοίταξε ὅλο τὸ πλήρωμα. Ὁ Ντὰν ἔκλαιγε ἀκόμα ἀπαρηγόρητα μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ.

—Δὲν μᾶς γνωρίζει, ἔκανε ὁ Σάλτερς μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Πρέπει νὰ τὰ ξαναρχίσω ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή, τὸ τάβλι καὶ τὰ ρέστα καὶ νὰ ἰδοῦμε τί ἔχει νὰ πῇ σὲ μένα.

Ὁ Πὲν μίλησε. Ὁ καθένας ἔβλεπε πὼς τοὺς μιλοῦσε σὰν νὰ ἦταν ξένοι.

— Προσευχήθηκα! εἶπε. Ὁ λαός μας ἔχει πίστη στὴν προσευχή. Προσευχήθηκα γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ γιοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Εἶδα τοὺς δικούς μου νὰ πνίγονται μπρὸς στὰ μάτια μου. Κι' ἐκείνην καὶ τὸν μεγάλο μου γιὸ καὶ... τ' ἄλλα. Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ φανῇ σοφώτερος ἀπὸ τὸν Δημιουργό του; Ποτὲ δὲν προσευχήθηκα γιὰ νὰ τοὺς ξαναδοθῇ ἡ ζωή τους, καὶ νὰ τώρα ποὺ προσευχήθηκα γιὰ τὸν γιὸ αὐτὸ τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Θεὸς θὰ τοῦ τὸν στείλῃ πίσω.

Ὁ Σάλτερς κοίταξε τὸν Πὲν ἱκετευτικὰ γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν θυμόταν.

— Πόσον καιρὸ ἤμουν τρελλός; ρώτησε ἔξαφνα ὁ Πέν.

Τὸ στόμα του εἶχε μιὰ νευρικὴ σύσπαση.

— Τί λές, Πέν; Ποτὲ σου δὲν ἤσουν τρελλός. Μόνο σὰν νὰ ποῦμε, λίγο ἀφηρημένος, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Σάλτερς.

—Εἶδα τὰ σπίτια νὰ χτυπᾶνε τὸνα ἐπάνω στ' ἄλλο πρὶν πιάσῃ ἡ πυρκαϊά. Δὲν θυμᾶμαι τίποτε ἄλλο παρακάτω. Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τότε;

— Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω! Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω! φώναξε ὁ Ντάν.

Καὶ ὁ Χάρβεῦ ἄρχισε νὰ βογγᾷ ἀπὸ συμπάθεια.

— Θὰ πᾶνε πέντε χρόνια ἐπάνω κάτω, εἶπε ὁ Ντίσκο μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε.

— Ὥστε σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ζοῦσα εἰς βάρος κάποιου. Ποιὸς ἦταν αὐτός;

Ὁ Ντίσκο ἔδειξε τὸν Σάλτερς.

—Ὄχι, ὄχι! φώναξε ὁ Σάλτερς σφίγγοντας σπασμωδικὰ τὰ χέρια του. Ἔβγαζες τὸ ψωμί σου μὲ τὸ παραπάνω. Ἐγὼ σοῦ χρωστάω χρήματα, Πέν. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μισὸ μερτικό μου στὸ καράβι, ποὺ σοῦ ἀνήκει.

— Εἴσαστε καλοὶ ἄνθρωποι. Αὐτὸ τὸ βλέπει κανεὶς ἀπὸ τὸ πρόσωπό σας. Ἀλλά...

— Παναγία μου Ἐλεήστρα μου! ψιθύρισε ὁ Μεγάλος Τζάκ. Κι' ἦταν μαζί μας σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ταξίδια. Αὐτὸς εἶναι μαγεμμένος γιὰ καλά.

Ἡ καμπανίτσα μιᾶς γολέττας ἀκούστηκε ἀπὸ κοντὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη μιὰ φωνὴ τοὺς κάλεσε:

—Ἐ, Ντίσκο! Μήπως ἀκουσες τίποτε γιὰ τὴν *«Τζένυ Κοῦσμαν»*;

—Βρῆκαν τὸν γιό του! φώναξε ὁ Πέν. Μείνετε ἥρεμοι καὶ ἰδῆτε πῶς φανερώνει ὁ Θεὸς τὸ θαῦμα του.

— Μαζέψαμε τὸν γέρο, εἶπε ὁ Ντίσκο, μὰ ἡ φωνή του ἔτρεμε. Ἦταν... καὶ κανένας ἄλλος;

— Βρήκαμε καὶ μεῖς κάποιον. Ἦταν μπλεγμένος μέσα σὲ κάτι σχοινιὰ καὶ κατάρτια σπασμένα ποὺ ἦταν ἀνάκατα σὰν τῆς ζουρλῆς τὰ μαλλιά. Τὸ κεφάλι του εἶναι λίγο ἀνοιγμένο,

— Ποιὸς εἶναι;

Οἱ καρδιὲς ὅλων ὅσοι βρίσκονταν ἐπάνω στὸ *Ἐδῶ Εἴμαστε* ἄκουγαν ἡ μιὰ τοὺς κτύπους τῆς ἄλλης.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι ὁ νέος Ὄλλεῦ, εἶπε ἡ φωνὴ μὲ συρτὸ τόνο.

Ὁ Πὲν σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια του καὶ κάτι ψιθύρισε. Ὁ Χάρβεῦ μποροῦσε νὰ ὁρκισθῇ πὼς ἕνας λαμπρὸς ἥλιος ἔφεγγε ἐπάνω στὸ ὑψωμένο πρόσωπό του. Μὰ ἡ συρτὴ φωνὴ συνέχισε:

— Δὲν θᾶταν καλύτερο νὰ μᾶς στείλετε τὸ γέρο ἐδῶ πέρα; Γυρίζουμε πίσω γιὰ νὰ πάρουμε δόλωμα καὶ κατνούργια ἄγκυρα. Λογαριάζουμε πὼς δὲν θὰ τὸν χρειαζόσαστε σεῖς αὐτοῦ. Θὰ τὸν περιποιηθοῦμε καλά. Ἔχει παντρευτεῖ τὴ θειὰ τῆς γυναίκας μου.

— Σᾶς δίνω καὶ τὸ γέρο καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, εἶπε ὁ Ντίσκο.

— Δὲν θέλουμε παρὰ μονάχα μιὰ ἄγκυρα ποὺ νὰ βαστάῃ καλά. Ἔ, σεῖς! ὁ μικρὸς ὁ Ὄλλεῦ ἀρχίζει νὰ εἶναι κάπως ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος. Στεῖλτε μου τὸν γέρο πέρα.

Ὁ Πὲν ξεκούνησε τὸν μπάρμπα Ὄλλεῦ ἀπὸ τὴν ἀποχαύνωση ὅπου τὸν εἶχε βυθισμένον ἡ ἀπόγνωσή του καὶ ὁ Τὸμ Πλάτ τὸν ἔβαλε στὴ βάρκα καὶ μὲ τὰ κουπιὰ τὸν πῆγε στὴν

ἄλλη γολέττα. Ὁ γέρος ἔφυγε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του νὰ πῇ ἕνα εὐχαριστῶ, μὴν ξέροντας καλὰ-καλὰ τί τοῦ γίνεται, καὶ ἡ ὁμίχλη ἔκλεισε πίσω του.

— Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Πὲν παίρνοντας μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ σὰν νὰ ἑτοιμαζόταν νὰ βγάλῃ κήρυγμα. Καὶ τώρα—τὸ τεντωμένο κορμί του λύγισε, σὰν τὸ σπαθὶ σὰν μπαίνῃ στὸ θηκάρι του, ἡ ὑπερκόσμια λάμψη ἀπὸ τὰ μάτια του ἔσβυσε· ἡ φωνὴ ξαναπῆρε πάλι τὸ συγκινητικὸ τρεμούλιασμά της,—καὶ τώρα, εἶπε ὁ Πενσυλβάνια Πράττ, τί θἄλεγες γιὰ μιὰ παρτίδα τάβλι, κύριε Σάλτερς;

—Ὅ,τι σκεπτόμουν, ὅ,τι σκεπτόμουν νὰ σοῦ τὴν προτείνω ἐγώ, φώναξε ὁ Σάλτερς μὲ βία. Εἶναι νὰ τὰ χάνῃ κανείς, Πέν, ὅταν βλέπῃ πόσο γρήγορα μαντεύεις τὴ σκέψη τοῦ ἄλλου πρὶν τὴν ξεστομίσῃ.

Ὁ μικροκαμωμένος γέρος κοκκίνισε καὶ ἀκολούθησε πειθήνια τὸν Σάλτερς κάτω.

— Σηκῶστε τὴν ἄγκυρα. Κάνετε γρήγορα. Ἂς φύγουμε ἀπ' αὐτὰ τὰ καταραμένα νερά, εἶπε ὁ Ντίσκο.

Ποτὲ δὲν εἶχε ἐκτελεσθῇ γρηγορώτερα καμμιὰ διαταγή του.

— Καὶ τώρα τί φαντάζεσθε πὼς σημαίνουν ὅλα τοῦτα; ρώτησε ὁ Μεγάλος Τζάκ, ὅταν ξανάρχισαν νὰ ἀνοίγουν δρόμο μέσα στὴν ὁμίχλη, δίχως νὰ ἔχουν ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὴν κατάπληξη.

—Ἐγὼ τὸ ἐξηγῶ ἔτσι, εἶπε ὁ Ντίσκο ἀπὸ τὸ τιμόνι. Ὅλη αὐτὴ ἡ φασαρία τῆς *«Τζένυ Κοῦσμαν»* ἔγινε τὸ πρωί, τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι μας εἴχαμε ἀκόμη ἄδειο τὸ στομάχι.

— Εἴδε—εἴδαμε, νὰ περνοῦν ἀπὸ μπροστά μας ἄνθρωποι πνιγμένοι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΤΥΧΕΡΟΣ

(ΑΑΓΚΟΣ ΜΥΘΟΣ)

Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε τύχη βουνό. Μὲ ὅ,τι λογῆς ἐργασίες καὶ ἐμπόρια καταπιανόταν, ἔβγαινε πάντοτε κερδισμένος μὲ τὸ παραπάνω.

Χορτασμένος ἀπὸ τὰ πολλὰ κι' εὔκολα κέρδη, θέλησε νὰ δοκιμάσῃ μιὰ φορὰ καὶ τὴ χασούρα.

Γιὰ τοῦτο ρίχτηκε στὰ κουτουροῦ, σὲ μερικὲς δουλειὲς ποὺ δείχνανε, φῶς φανάρι, τὴ ζημιά· κι' ὅμως ἀπὸ κάτι ἀνεπάντεχα περιστατικὰ ἐκέρδισε πάλι διπλὰ καὶ τριπλά.

Αὐτὸ τὸν ἐπεισμάτωσε πολὺ κι' ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ σχέδια, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ νὰ ζημιωθῇ στὰ σίγουρα. κι' ὅταν νόμισε πὼς βρῆκε τὸ πιὸ ἀλάθευτο, τὸ ἔβαλε ἀμέσως σ' ἐνέργεια.

Ἐναύλωσε ἕνα μεγάλο καράβι τὸ φόρτωσε ρύζι καὶ ξεκίνησε νὰ πάῃ νὰ τὸ πουλήσῃ, σὲ τόπο, ποὺ ἔβγαζε ἀπ' αὐτὸ ἀμέτρητα καντάρια.

Ἄμα ἔφτασε ἐκεῖ ἄκουσε στὸ Τελωνεῖο νὰ τοῦ λένε γελώντας, πὼς τὸ ἐμπόρευμά του ἦταν τὸ ἴδιο, σὰν νὰ πήγαινε «ἀλάτι στὴν ἁλυκὴ» καὶ «φρύγανα στὸ λόγγο» καὶ πὼς ἂν δὲν ἤθελε νὰ ζημιώσῃ, καλὰ θὰ ἔκανε νὰ πάῃ νὰ τὸ πουλήσῃ ἀλλοῦ.

Χαρούμενος μ' αὐτὸ ποὺ ἔμαθε βγῆκε δύο ὧρες πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι, νὰ σεργιανίσῃ στὴν πολιτεία.

Καθὼς περπατοῦσε, ἄκουσε ἕναν διαλαλητὴ ποὺ φώναζε:

—Ὁ βασιλιᾶς μας κάνοντας σήμερα τὸ πρωΐ τὸν ταχτικό του περίπατο μέσα στὸ περιβόλι τοῦ παλατιοῦ, ἔχασε ἕνα ἀξετίμητο δαχτυλίδι, καὶ ὅποιος θέλει νὰ ψάξῃ γι' αὐτό, ἂς παρουσιασθῇ στὸν ἴδιο, νὰ τοῦ δείξῃ τὸ μέρος ποὺ πάνω κάτω τὸ εἶχε χάσει, καὶ κεῖνος ποὺ θὰ τὸ βρῇ θὰ πάρῃ μεγάλο βασιλικὸ δῶρο».

Ὁ ἄνθρωπός μας μ' αὐτὸ τὸ διαλάλημα, ἔνοιωσε μέσα του κάτι νὰ τοῦ λέῃ πὼς ἦταν εὐκαιρία μοναδικὴ νὰ μιλήσῃ μὲ τὸν βασιλιᾶ τοῦ τόπου, ἐνῶ σὲ κάθε ἄλλη περίσταση θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸν ἀντικρύσῃ καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παλάτι.

Μόλις ἔφθασε σ' αὐτὸ ἕνας φύλακας τὸν ὡδήγησε πρόθυμα στὸν κῆπο, ὅπου εἶδε δύο ἀνθρώπους σκυφτοὺς νὰ ψάχνουν σὲ διάφορα μέρη, γιὰ τὸ δαχτυλίδι καὶ λίγο πιὸ πέρα τὸν ἴδιο τὸν βασιλιᾶ ὄρθιο νὰ σκαλίζῃ προσεχτικὰ τὸ χῶμα μ' ἕνα μακρὺ ραβδί.

Τὸν ἐπλησίασε τὸν χαιρέτησε μ' εὐγένεια καὶ στάθηκε διακριτικὰ περιμένοντας τὴν ἄδεια νὰ μιλήσῃ.

Ὁ Βασιληᾶς μὲ τὴν πρώτη ματιά, τὸν νόμισε πὼς πῆγε γιὰ τὸ χαμένο δαχτυλίδι καὶ καθὼς ἔκανε νὰ τοῦ δείξῃ ἀπὸ ποῦ ὥς ποῦ νὰ ψάξῃ, τὸν καλοκοίταξε, τὸν γνώρισε γιὰ ξένο καὶ τὸν ρώτησε πὼς ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ βασίλειό του.

Καὶ σὰν ἔμαθε μὲ τί φορτίο εἶχε πάει, ἀπόρησε καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ξέρῃς, σὰν ἐμπορευόμενος ποὺ εἶσαι, πὼς στὸν τόπο μου γίνεται ἄφθονο ρύζι κάθε χρόνο, καὶ φέτος γίνηκε τόσο πιὸ πολύ, ποὺ δὲν ἔχουμε μέρος νὰ τὸ ἀποθηκιάσουμε;

— Τὰ ἤξερα καὶ καλοήξερα καὶ ξεπίτηδες ἦρθα μὲ τέτοιο ἐμπόρευμα γιὰ νὰ ζημιωθῶ.

—Ἄλλο πάλι τοῦτο! ὅλοι θέλουν καὶ κοπιάζουν νὰ κερδίζουν, καὶ σὺ πᾶς γυρεύοντας νὰ ζημιώσῃς;

— Μοῦ κόλλησε μανία νὰ χάσω κι' ἐγὼ μιὰ φορὰ στὴν ζωή μου, γιατὶ βαρέθηκα τὰ πολλὰ κέρδη ποὺ μοῦ φέρνει ὁλοένα ἡ τύχη μου.

— Μὰ τόσο πολὺ τυχερὸς εἶσαι; Μοῦ κέντησες τὴν περιέργεια καὶ ἤθελα ν' ἀκούσω λίγο παράξενα τῆς τυχερωσύνης σου.

— Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ τί νὰ σοῦ μολογήσω, Πολυχρονεμένε μου, ἐγώ, καὶ χῶμα, ποὺ λέει ὁ λόγος, νὰ πιάσω, μάλαμα γίνεται!

Λέγοντας αὐτὰ ἔσκυψε, πῆρε χῶμα μὲ τὸ χέρι του, καὶ καθὼς ἄνοιγε τὴν παλάμη του λαμποκόπησε μέσα στὴ φούχτα του τὸ χαμένο δαχτυλίδι.

Ὁ βασιλιὰς γεμᾶτος χαρὰ τὸ φόρεσε στὸ δάχτυλό του καὶ σὰν τὸ καμάρωσε λίγο, προσκάλεσε τὸν ταμία του καὶ τὸν διάταξε νὰ πληρώσῃ ὅλο τὸ φορτίο τοῦ ξένου, τρεῖς φορὲς περισσότερο ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ πουλιότανε στὴν ἀγορὰ τὸ πιὸ καλὸ ρύζι, καὶ γυρίζοντας στὸν τυχερὸ. πρόσθεσε:

— Αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ μετρήσῃ ὁ ταμίας εἶναι τὰ βρετήκια σου. Τώρα, ἂν ἔχῃς παράπονα μὲ τὴν τύχη σου καὶ κατσούφιασες, ἐγὼ εἶμαι ἐνθουσιασμένος μαζί της, ἀφοῦ γιὰ νὰ σὲ κάνῃ νὰ κερδίσῃς πάλι ἔτσι ἀνέλπιστα, σᾶβαλε καὶ μοῦ βρῆκες τόσο γρήγορα τὸ δαχτυλίδι μου— παλιὸ οἰκογενειακό μου κειμήλιο— ποὺ τὸχασα σήμερα τὸ πρωί.

Ἔπειτα τὸν κράτησε στὸ τραπέζι νὰ γευματίσουνε κι' ὅταν ἀποφάγανε τοῦ εἶπε:

—Ἄκου τώρα μιὰ φιλικὴ συμβουλὴ ἀπὸ τὴν γερροντικὴ πεῖρα μου:

«Νὰ δέχεσαι πάντοτε πρόσχαρα τὰ δῶρα καὶ τὰ κέρδη τῆς τύχης σου, κι' ἂν σοῦ πέφτουν πολλά, τότε βοήθα καλόκαρδα μ' αὐτὰ δυστυχισμένους καὶ φτωχούς.

«Πρόσεξε ὅμως καλὰ νὰ μὴν ξανακάνῃς τὴν τρέλλα καὶ πᾶς γιὰ τρίτη φορὰ ἐνάντια της γιατὶ θὰ μετανοιώσῃς πικρά. «Ἡ τύχη, ὅπως λένε, σκάλες ἀνεβάζει καὶ σκάλες κατεβάζει». Μπορεῖ νὰ τὴν θυμώσῃς νὰ σὲ κάνῃ νὰ λὲς τὸ ψωμὶ ψωμάκι, νὰ τὸ ζητιανεύῃς καὶ λίγοι νὰ σοῦ τὸ δίνουν ἐλεημοσύνη».

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΞΕΦ.

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Οἱ Τσιγγάνες ἀγοράζουν πάντα ἀπὸ τοὺς παλιατζῆδες κι' αὐτοὶ ἔχουν δικούς τους τρόπους νὰ καθαρίζουν τὰ πράγματα ποὺ πουλᾶνε καὶ νὰ τὰ κάνουν νὰ φαίνονται καινούργια.

Πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν στὴ φυλὴ τοῦ Μιχάλη Ζαμὸκ ἦταν γιτάνοι ἀπὸ τὴν Ἀνδαλουσία, ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ξαναΐδοῦν τὴν πατρίδα τους καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοὺς εἶχε τάξει πὼς τὸν ἐρχόμενο χρόνο θὰ ταξίδευαν στὴν Ἱσπανία. Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἡ Ἱσπανία ἦταν τὸ μόνο ὄνειρο τῆς Μαριᾶς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς φίλους της εἶχαν πάει ἐκεῖ καὶ τῆς ἔλεγαν ἕνα σωρὸ πράγματα γι' αὐτὸν τὸν ὡραῖο τόπο. Μὰ καὶ ἡ μητέρα τῆς Μαριᾶς ἦταν γιτάνα ἀπὸ τὴν Ἀνδαλουσία καὶ ἡ Μαριὰ περνοῦσε ἡμέρες ὁλόκληρες ζητώντας ἀπὸ τὴν γριὰ Ἐστρέλλα, ποὺ εἶχε γνωρίσει τὴν ὄμορφη Ζαμόρα, νὰ τῆς μιλᾶ γι' αὐτήν.

Ἔτσι ἡ Μαριὰ εἶχε τὸ νοῦ της ὅλο στὴν Ἱσπανία καὶ ἐπειδὴ ὅποιος βλέπει μακρυὰ καὶ ψηλὰ δὲν μπορεῖ νὰ βλέπῃ καὶ μπρὸς στὰ πόδια του, γι' αὐτὸ ἡ μικρή μας φιλενάδα κάμποσον καιρὸ δὲν ἔδωσε προσοχὴ σὲ μερικὰ πράγματα, ποὺ ἦταν βέβαια μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, μὰ ποὺ θὰ τὴν πίκραιναν πολὺ ἂν τὰ ἔβλεπε.

Λίγα χρόνια πρὶν δὲν θὰ τῆς ἔκαναν καμμιὰ ἐντύπωση, μὰ οἱ ἀντιλήψεις της ἄλλαξαν ἀπὸ τότε ποὺ ἔμεινε στὸ σπίτι τοῦ κὺρ-Πέτρου. Ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ξαναγίνῃ πάλι τσιγγάνα, παρὰ μόνον ἐξωτερικά. Κι' ἔτσι στὸ τέλος ἦρθε μιὰ μέρα ποὺ ἔπαψε πιὰ ἡ καινούργια ζωὴ νὰ τὴν θαμπώνῃ κι' ἐκείνη τὴν ἡμέρα κατάλαβε πὼς τῆς ἔλειπε κάτι, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ βρῇ ἀνάμεσα στοὺς συντρόφους τοῦ Μιχάλη Ζαμόκ, οὔτε σὲ καμμιὰ ἄλλη φυλὴ Ἀτσιγγάνων.

Δὲν ἦταν κόπος νὰ χορεύῃ σειώντας τὸ ντέφι της (Σελ. 262).

Τί εἶχε λοιπὸν ἡ Γυφτοπούλα; Ὅλοι κοίταζαν πὼς νὰ μὴν τῆς λείψῃ τίποτε. Ὁ ἀρχηγὸς τὴν προστάτευε καὶ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας της τῆς χρησίμευε καὶ γιὰ τίτλος καὶ γιὰ προνόμιο σπουδαῖο. Δὲν ἦταν λαίμαργη οὔτε χαϊδεμένη. Κοιμόταν μὲ τὴν ἴδια εὐκολία μέσα στ' ἁμάξι τῆς Μίσκας Ζαλόφυ τυλιγμένη σ' ἕνα κουρελιασμένο χράμι, ὅπως καὶ στὸ κτῆμα τοῦ κὺρ-Σπύρου, δίπλα στὴ Χοντροκατερίνα. Κουραζόταν λίγο καὶ διασκέδαζε πολύ, γιατὶ δὲν ἦταν κόπος νὰ πλέκῃ καλαθάκια. νὰ δένῃ μπουκετάκια, νὰ κεντάῃ μερικὰ χοντρὰ κεντήματα, νὰ χορεύῃ σειώντας τὸ ντέφι της, νὰ τραγουδᾷ χτυπώντας ἐλαφρὰ τὶς χορδὲς τῆς κιθάρας της. Αὐτὰ ὅλα δὲν τὴν κούραζαν καθόλου, ἀπεναντίας τὴν διασκέδαζαν. Ἡ Μίσκα Ζαλόφυ καὶ οἱ κόρες της τῆς φέρονταν σὰν νὰ ἦταν κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ τους, ἢ μᾶλλον τοῦ ἁμαξιοῦ τους.

Κι' ἂν ὑπῆρχαν στὴ φυλὴ ἄλλες χορεύτριες ποὺ τὴν ἔβλεπαν μὲ κακὸ μάτι σὰν μελλοντικὴ ἀντίζηλό τους, ἐπειδὴ ἀκόμη ἡ Μαριὰ ἦταν πολὺ μικρὴ δὲν ὑπῆρχε φόβος μήπως τυχὸν ξεσπάσῃ αὐτὴ ἡ ζήλεια τους, γιατὶ ἐκτὸς ἀπ' ὅλα τὰ ἄλλα ἡ γυφτοπούλα εἶχε ἕνα πιστὸ φίλο, τὸ Ζάκη, ποὺ τώρα εἶχε καὶ τὴν ἡλικία καὶ τὴ δύναμη νὰ τὴν ὑπερασπιστῇ. Καμάρωνε γιατὶ εἶχε κι' αὐτὸς ἀδερφή, ὅπως τὴν ἔλεγε καὶ τὴ φόρτωνε μὲ δῶρα, καρφίτσες, ἀλυσσίδες, βραχιόλια, σκουλαρίκια, ποὺ δὲν ἤξερε ἡ Μαριὰ ποῦ νὰ τὰ φυλάξῃ.

Καὶ ὅμως ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸ Ζάκη ἦρθε ἡ πρώτη λύπη τῆς Μαριᾶς, ἡ πρώτη ἀμφιβολία, ἡ πρώτη σκιὰ ποὺ ἁπλώθηκε ἐπάνω στὴν ξένοιαστη καὶ εὔθυμη ζωή της.

Ἡ φυλὴ ἦταν κατασκηνωμένη ἔξω ἀπὸ κάποια πολιτεία καὶ οἱ Ἀτσίγγανοι κάθε πρωὶ σκορπίζονταν ψάχνοντας νὰ βροῦν δουλειὰ καὶ τὸ βράδυ μαζεύονταν πάλι στὰ τσαντήρια τους καὶ ἔλεγαν τί ἔκαναν καὶ τί εἶδαν. Μιὰ μέρα οἱ γανωματῆδες ἀργήσαν νὰ ἔρθουν καὶ ὅταν γύρισαν, ὁ Ἀτσίγγανος ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τους, ἔρριξε μιὰ χούφτα ἀσημένια νομίσματα στὸν Μιχάλη Ζαμὸκ καὶ τοῦ εἶπε γεμᾶτος χαρά:

— Εὐτυχισμένη ἡ σημερινή μας μέρα, ἀρχηγέ. Μᾶς ἐφώναξαν ἀπὸ μιὰ ἐξοχὴ καὶ γανώσαμε ὅλα τὰ χαλκώματά τους καὶ μᾶς καλοπλήρωσαν. Μὰ τί πλοῦτο ποὺ τὸν εἶχαν, ἀργηγέ! Εἶχαν ἀνοιχτὰ τὰ παράθυρά τους κι' εἶδα τὶς κάμαρές τους καὶ τὶς εἶχαν στολισμένες σὰν βασιλικὸ παλάτι.

—Ἄμ, δὲ λὲς καὶ τί π.ριβόλια εἶχε, ἔκανε ἄλλος ἀτσίγγανος. Δέντρα λογιῶν τῶν λογιῶν σωστὸ δάσος.

Ὁ Γορλέσκος γύρισε φορτωμένος (Σελ. 263)

—Ἄμ, τὰ φροῦτα; τί φρουτικὸ καὶ κακό; εἶπε ἕνας τρίτος. Κάτι σταφύλια ποὺ δὲν τὰ ἔχω ξαναΐδεῖ, κάτι ροδάκινα κοκκινόχρυσα καὶ χνουδάτα. Ἄλλο ποὺ σοῦ λέω κι' ἄλλο νὰ ἰδῇς. Πρώτη φορά μου εἶδα τέτοιους θησαυρούς!

Ἡ Μαριὰ ἀκούγοντας γιὰ φροῦτα ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τὰ ροδάκινα μόνον ἀκουστὰ τὰ εἶχε, γιατὶ ποτὲ δὲν εἶχε τύχει νὰ τὰ δοκιμάσῃ.

—Σ' ἀρέσουν τὰ ροδάκινα καὶ τὰ σταφύλια; τὴ ρώτησε ὁ Ζάκης, ποὺ καθόταν ἀπὸ πίσω της.

— Καὶ ρωτᾶς; ἔκανε ἡ Μαριά.

Ὁ Ζάκης δὲν εἶπε τίποτα, μὰ σὲ λίγο σηκώθηκε καὶ ἡ Μαριὰ τὸν εἶδε ποὺ μιλοῦσε μ' ἕνα γανωτὴ ποὺ φαινόταν σὰ νὰ τοῦδινε διάφορες πληροφορίες καὶ ὁδηγίες.

Ἐκείνη τὴ νύχτα ὁ Ζάκης δὲν κοιμήθηκε στὴν κατασκήνωση, μὰ ὁ ἀρχηγὸς δὲν ἀνησύχησε καθόλου, γιατὶ καθένας ἦταν ἐλεύθερος νὰ πηγαίνῃ ὅπου ἤθελε, ὅταν δὲν εἶχε δουλειά.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ Ζάκης παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μπροστὰ στὴ Μαριὰ καὶ τῆς εἶπε μὲ κάποιον περίεργο τόνο στὴ φωνή του;

—Ἔλα!

Ἡ Μαριὰ πῆγε μαζί του καὶ ὁ Ζάκης τὴν ὡδήγησε πίσω ἀπὸ ἕνα σωρὸ βράχων ἀπ' ὅπου δὲν φαίνουνταν οἱ σκηνές. Σήκωσε μιὰ πλάκα καὶ φάνηκε ἕνα βαθούλωμα σκεπασμένο μὲ κληματόφυλλα.

—Ἡ πλάκα εἶναι ἐλαφριὰ καὶ μπορεῖς νὰ τὴ σηκώνῃς. Ὅσα εἶναι ἀπὸ κάτω εἶναι ὅλα δικά σου.

Ἡ Μαριὰ σήκωσε τὰ φύλλα καὶ φάνηκαν σταφύλια κίτρινα σὰν κεχριμπάρια καὶ ροδάκινα ἐξαίσια.

—Ὦ! ἐφώναξε. Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶναι αὐτά;

— Εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἀρχοντόσπιτο ὅπου πῆγαν χτὲς οἱ γανωματῆδες. Ρώτησα ἕναν ἀπ' αὐτοὺς καὶ μοῦ εἶπαν τὰ κατατόπια καὶ μὴν τὰ ρωτᾶς πὼς τὰ κατάφερα καὶ πήδησα τὸν τοῖχο καὶ τἄκοψα.

— Τἄκλεψες; ψιθύρισε ἡ Μαριὰ ταραγμένη.

—Ὁ Ζάκης, κυρά μου, δὲν εἶναι κλέφτης! ἀπάντησε περήφανα ὁ νέος. Ἀπὸ ἕνα σύντροφο δὲν θὰ καταδεχόταν νὰ κλέψῃ οὔτε μιὰ σταφίδα.

Μὰ ὁ ἥλιος δὲν εἶναι κανενὸς καὶ τὰ φροῦτα ποὺ ὡριμάζουν μὲ τὴ ζέστη του εἶναι ὅλου τοῦ κόσμου.

Τί ν' ἀποκριθῇ σ' αὐτὰ ἡ Μαριά; Μήπως πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια κι' αὐτὴ τὰ ἴδια δὲν ἔλεγε; ὁ Ζάκης δὲν εἶχε μάθει ἀνατροφὴ ἀπὸ τὴ μητέρα τοῦ γιατροῦ καὶ φαινόταν μάλιστα λυπημένος καὶ ἀπογοητευμένος ποὺ ἡ Μαριὰ δὲν καταδεχόταν τὸ δῶρο του. Ἡ γυφτοπούλα τὸ εἶδε καὶ ἀφοῦ τὸν εὐχαρίστησε τοῦ ἔδωσε καὶ τοῦ ἴδιου τὸ μερτικό του καὶ ἔφαγε κι' αὐτή. Τῆς ἄρεσαν μάλιστα τόσο πολὺ τὰ φροῦτα, ὥστε κάθε τόσο πήγαινε καὶ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴ γούδα, ὅσο εἶχε μέσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'

Ὅταν ὅμως φαγώθηκαν καὶ τὰ ροδάκινα καὶ τὰ σταφύλια καὶ ἡ συνοδεία ξεκίνησε γιὰ νὰ στήσῃ ἄλλοῦ τὰ τσαντήρια της, ἡ Μαριά, αἰστάνθηκε κάποια στενοχώρια. Εἶχε φάει τὰ φροῦτα, μὰ ὅταν συλλογιζόταν πὼς ἦταν κλεμμένα, ἔνοιωθε μιὰ πίκρα στὸ στόμα της. Ὁ Ζάκης εἶχε ξεχάσει ὁλότελα αὐτὸ ποὺ ἔκανε γιατὶ δὲν τὸ νόμιζε γιὰ κακό. Αὐτὴ ὅμως ποὺ ἤξερε ὅτι αὐτὸ ποὺ εἶχε κάνει ὁ Ζάκης ἦταν κλεψιά, γιατὶ πείσθηκε στὰ λόγια του: «ὁ ἥλιος δὲν εἶναι κανενὸς καὶ τὰ φροῦτα ποὺ ὡριμάζουν μὲ τὴ ζέστη του εἶναι ὅλου τοῦ κόσμου»; Τὰ λόγια αὐτὰ ἴσως νὰ ταίριαζαν γιὰ τὰ φροῦτα τῶν δέντρων ποὺ δὲν τὰ φύτεψε κανεὶς καὶ ποὺ φύτρωσαν ἀπὸ μόνα τους. Μὰ τὰ φροῦτα τῶν δέντρων ποὺ φυτεύθηκαν καὶ καλλιεργήθηκαν μὲ κόπο καὶ ἱδρῶτα, εἶναι ἐκείνου ποὺ τὰ φύτεψε καὶ μόχθησε γι' αὐτά.

Αὐτὲς οἱ ἁπλούστατες ἰδέες γιὰ τὴν ἰδιοκτησία καὶ τὴν κλεψιὰ δὲν χωροῦσαν στὸ μυαλὸ τῶν Ἀτσιγγάνων σ' ὅτι ἀφοροῦσε τουλάχιστον τὴν περιουσία τῶν χριστιανῶν καὶ ὁ Ζάκης ἔλεγε τὴν ἀλήθεια πὼς οἱ ἀτσίγγανοι δὲν κλέβουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Ἡ Μαριά, ποὺ δὲν τὸ εἶχε προσέξει, παρατήρησε τώρα πὼς οἱ σύντροφοί της ἀγόραζαν μονάχα, ὅ,τι δὲν μποροῦσαν νὰ κλέψουν. Καὶ ὅταν ἔβλεπε τὰ γυφτόπουλα ὅπου περιπλανήθηκαν ὅλη τὴν ἡμέρα, νὰ γυρίζουν τὸ βράδυ θριαμβευτικά, φέρνοντας κότες, χῆνες, γαλοποῦλες ἡ Μαριὰ θυμόταν πόση ἀνησυχία εἶχε ἡ κυρὰ Σπύραινα κάθε φορὰ ποὺ ἀνακάλυπτε πὼς τῆς ἔλειπαν κότες ἢ ἄλλα πράγματα, ποὺ δίχως ἀμφιβολία θὰ εἶχανε κλέψει τίποτε ἀτσίγγανοι. Οἱ διδασκαλίες τῆς μητέρας τοῦ γιατροῦ εἶχαν μορφώσῃ τὴν συνείδηση τῆς Μαριᾶς καὶ τὴν εἶχαν κάνει νὰ καταλαβαίνῃ ποιὸ εἶναι τὸ καλὸ καὶ ποιὸ εἶναι τὸ κακό.

Μὰ καὶ στὸ σπίτι τοῦ ἀγροφύλακα εἶχε μάθει πὼς τιμωρεῖται ὅποιος κλέβει τὰ πράγματα τοῦ ἄλλου. Θυμόσαστε πὼς ὁ κὺρ-Πέτρος τὴν εἶχε πιάσει καὶ τὴν εἶχε βάλει φυλακή.

Μιὰ μέρα ἕνας μικρὸς Ἀτσίγγανος ποὺ λεγόταν Γορλέσκος γύριζε ἀπὸ τὸ «πλιάτσικο» φέρνοντας, κρεμασμένους ἀπὸ τὸ λαιμό του ἕνα λαγὸ κι' ἕνα φασιανό. Ὅταν τὸν εἶδε ἡ Μαριὰ πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἂν σ' ἔβλεπε ὁ ἐπιστάτης, κακομοίρη μου! Γιατὶ δίχως ἄλλο, τὸν φασιανὸ θὰ τὸν σκότωσες στὸ δάσος ἐκείνου τοῦ ἀρχοντόσπιστου.

—Καὶ βέβαια, ἔκανε ὁ Γορλέσκος, σηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Καὶ ποῦ ἀλλοῦ ἤθελες νὰ πάω νὰ τὸν εὕρω;

—Ἔ, καλὰ ποὺ δὲν σὲ πέτυχε, γιατὶ θὰ σ' ἔβαζε στὴ φυλακή. Καὶ ξέρεις τί εἶναι ἡ φυλακή; Ρώτα με ἐμένα ποὺ δοκίμασα τὴ γλύκα της.

— Σὰν ἤσουν κουτὴ καὶ στάθηκες καὶ σ' ἔπιασαν! Ἐγὼ ἀκούω τὸν ἀγροφύλακα ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα δρόμο, κι' ὥσπου νὰ φανῇ, τρέχα νὰ μὲ πιάσῃς. Τώρα θὰ πάω τὸ κυνήγι στὸν ἀρχηγὸ καὶ νὰ ἰδῇς πόσο θὰ εὐχαριστηθῇ.

Καὶ τράβηξε κατὰ τὸ τσαντήρι τοῦ ἀρχηγοῦ, κρατώντας ψηλὰ τὴ λεία του γιὰ νὰ φαίνεται καλύτερα.

Σὲ δύο βήματα ἀπάντησε τὸν Ζάκη.

—Ἐσὺ τὰ ἔπιασες αὐτά; ἔκανε ὁ νέος, δίχως νὰ ρωτήσῃ ποῦ τὰ βρῆκε.

(Ἀκολουθεῖ) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

Κι' ἄλλος τσαρλατάνος σὰν ἐκεῖνον ποὺ βρῆκε ὁ Κωστάκης. Ἀλλ' αὐτὸς ἔχει τελειοποιήσει τὴν κατεργαριά του. Καθὼς βλέπετε στὴν τελευταία ἀποκαλυπτικὴ εἰκονίτσα ἄλλος εἶναι ὁ φαλακρὸς ποὺ παρουσιάζει στὴν ἀρχή, κι' ἄλλος ὁ μαλλιαρὸς ποὺ παρουσιάζει κατόπι...

Ἀντιγράφη καὶ ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὴ Φρενίτιδα

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΠΟΔΟΜΕΤΡΟ

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ἐπίσης μᾶς ἔρχεται καὶ μιὰ ἄλλη ἀνακάλυψη: τὸ ποδόμετρο. Αὐτὸ εἶν' ἕνα μηχάνημα ποὺ μετράει τὰ βήματα ποὺ κάνει ἕνας ἄνθρωπος τὴν ἡμέρα καὶ γι' αὐτὸ τὸ πιὸ σωστὸ εἶναι νὰ ὀνομασθῇ: βηματόμετρον.

Τὸ μηχάνημα εἶναι μικρὸ ὅσο ἕνα ρολόϊ τῆς τσέπης καὶ ἐξαιρετικὰ εὔχρηστο. Σύμφωνα μὲ τὰ λεγόμενα τοῦ ἐφευρέτη του κάθε ἄνθρωπος, γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ὑγεία του, πρέπει νὰ κάνῃ τουλάχιστον τρισήμισυ χιλιάδες βήματα τὴν ἡμέρα.

Τὰ κάνετε;

Ἂν θέλετε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε ἀγοράστε ἕνα ποδόμετρο κι' ἀρχίστε νὰ τὰ μετρᾶτε.

ΠΑΝ ΜΕΤΡΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

Μὴν τρῶτε πολλὰ φροῦτα, μὴν τρῶτε πολλὰ παγωτά, μὴν τρῶτε πολλὲς καραμέλλες! Αὐτὰ τ' ἀκοῦτε βέβαια πολὺ συχνὰ ἀπὸ τὶς μαμάδες σας ποὺ φοβοῦνται μήπως χαλάσετε τὸ στομάχι σας ἀπὸ τὰ πολλὰ γλυκά. Τώρα ὅμως βγαίνει καὶ μιὰ νέα ἀπαγόρευση: Μὴν πίνετε πολὺ νερό! Τὸ νερό, τὸ ἀγνὸ νεράκι τοῦ Θεοῦ, ἂν τὸ πιῇ κανεὶς σὲ μεγάλη δόση, εἶναι δηλητήριο καὶ μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸ θάνατο! Ἔτσι τουλάχιστον πιστοποίησαν τέσσερις παρισινοὶ γιατροὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ καὶ σοβαρὰ πειράματα. Ἔδωσαν δηλαδὴ σὲ διάφορα ζῶα νὰ πιοῦν νερὸ ἀπεσταγμένο σὲ μεγάλες δόσεις καὶ ἄλλα ἀπὸ τὰ ζῶα αὐτὰ ψοφοῦσαν κι' ἄλλα ἀρρώσταιναν βαρειά. Φυσικά, οἱ δόσεις ἦταν κάθε φορὰ διαφορετικὲς ἀνάλογες μὲ τὸ

Ἔδιναν σὲ διάφορα ζῶα νὰ πιοῦν νερὸ σὲ μεγάλες δόσεις

ζῶο, πάντα ὅμως σχεδὸν τὸ ἀποτέλεσμά τους ἦταν ὁ θάνατος.

Λοιπόν, μ' ὅλο ποὺ τώρα εἶναι καλοκαίρι, κρατᾶτε ὅσο μπορεῖτε τὴ δίψα σας. Ἰδίως μάλιστα ὅταν τὸ νερὸ εἶναι ἀπεσταγμένο.

ΡΕΚΟΡ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ ΔΙΚΗΣ

Τὸ ξέρουμε πὼς οἱ Ἀμερικανοὶ εἶναι ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ τὰ κάνουν ὅλα γρήγορα καὶ νὰ μὴ χασομεροῦν σὲ τίποτε. Τὸ μεγαλύτερο ὅμως ρεκὸρ σὲ γρηγοράδα τὸ ἔχει μιὰ δίκη ποὺ ἔγινε τώρα τελευταῖα στὸ Ἄτλαντικ Σίτυ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ὅμως πρέπει νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν ἥρωα τῆς ἱστορίας αὐτῆς: Λέγεται Γουῶτσον καὶ εἶναι καυγατζῆς ξακουστὸς σ' ὁλόκληρη τὴν πόλι· ὥς τώρα εἶχε καταδικασθῆ κιόλας τρεῖς φορὲς ἐπειδὴ εἶχε στήσει καυγᾶ χωρὶς λόγο καὶ ἀφορμὴ μὲς στὴ μέση τοῦ δρόμου. Φαίνεται ὅμως πὼς οἱ καταδίκες του δὲν τοῦ ἔβαλαν γνώση καὶ μιὰ μέρα χωρὶς ἀφορμὴ τὰ βάζει μὲ κάποιον διαβάτη καὶ τὸν ἀρχίζει ὕστερα στὶς γροθιές. Ἡ ὥρα ἦταν 2,15 τὲ ἀπόγευμα ἀκριβῶς.

Στὶς 2,17 δύο πόλισμαν τὸν παραλαμβάνουν καὶ τὸν ὁδηγοῦν στὸ πλησιέστερο ἀστυνομικὸ τμῆμα.

Στὶς 2,20 ὁ ἀστυφύλακας κάνει

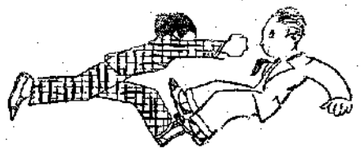

Τὰ βάζει μὲ κάποιον διαβάτη καὶ τὸν ἀρχίζει στὶς γροθιὲς

τὴν ἀναφορά του στὸν δικαστή.

Στὶς 2,30 ὁ δικαστὴς καλεῖ τὸν Γουῶτσον νὰ παρουσιαστῇ μπροστά του. Μόλις τὸν βλέπει, βάζει τὶς φωνές.

— Τί! λέει. Πάλι ἐσὺ εἶσαι;

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ν' ἀπολογηθῇ ὁ κατηγορούμενος βγάζει ἀμέσως τὴν ἀπόφασή του.

— Δεκαπέντε μέρες κράτηση!

Ἡ ὥρα εἶναι 2,30',10''

Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε τὸ ἀδίκημα, ὥς τὴν ὥρα ποὺ βγῆκε ἡ ἀπόφαση δὲν εἶχαν μεσολαβήσει παρὰ μονάχα 16 λεπτὰ καὶ 30 δευτερόλεπτα.

Ἀμερικανικὸ ρεκόρ!

ΕΝΑΣ ΑΟΡΑΤΟΣ ΚΙΝΗΤΗΡ

Τὸ ποδόμετρο ὡστόσο δὲν εἶναι ἡ τελευταία ἐφεύρεση, οὔτε καὶ ἡ πιὸ ἀξιοθαύμαστη. Στὴν τελευταία ἔκθεση τῆς Γενεύης, ὅποιος εἶχε καλὰ μάτια, ἢ ἕνα ζευγάρι καλὰ γυαλιά, μποροῦσε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν μικρότερο κινητήρα τοῦ κόσμου. Ὁ κινητὴρ αὐτὸς δὲν ἦταν μεγαλύτερος ἀπὸ φουντούκι καὶ μπαίνει σὲ κίνηση ἀπὸ μιὰ μικροσκοπικὴ ἠλεκτρικὴ στήλη.

Τὸ βάρος του, ἂν ἀγαπᾶτε, εἶναι

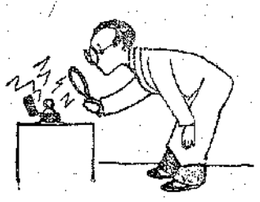

Ἦταν ἕνα μηχάνημα σὲ μέγεθος φουντουκιοῦ ἀπὸ 48 κομμάτια

ὅλο-ὅλο 160 χιλιοστὰ τοῦ γραμμαρίου.

Καὶ ὅμως τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ μηχάνημα δὲν εἶναι μονοκόμματο, καθὼς θὰ φαντασθῆκατε οἱ περισσότεροι, καὶ μὲ τὸ δίκιο σας, γιατὶ βέβαια ἕνα πρᾶμμα σὰν φουντούκι τί μπορεῖ νὰ χωρέσῃ; Ἀλλὰ πάλι πῶς ἕνα μονοκόμματο βολαράκι θὰ γινόταν κινητήρας. Λοιπὸν τὸ μηχάνημα αὐτὸ εἶναι συναρμολογημένο ἀπὸ 48 κομμάτια.

Φαντάζεσθε πιὰ τὰ κομμάτια αὐτὰ τί μικροσκοπικὰ ποὺ εἶναι καὶ τί ὑπομονὴ καὶ τέχνη χρειάζεται γιὰ νὰ κατασκευασθοῦν.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στὴν Ἀμερικὴ τὰ εἰσιτήρια τῶν σιδηροδρόμων δὲν εἶναι ὅπως στὴν Εὐρώπη. Σὲ μᾶς, π.χ. εἴτε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα πᾶς ὥς τὸ Μενίδι, εἴτε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὥς τὴν Θεσσαλονίκη, θὰ σοῦ δώσουν ἕνα μικρὸ τετράγωνο καρτονάκι ποὺ θὰ γράφῃ μονάχα ἐπάνω τὸ ὄνομα τοῦ μέρους ποὺ πηγαίνει κανείς. Στὴν Ἀμερικὴ ὅμως, ὅσο μεγαλύτερο θάναι τὸ ταξίδι ποὺ θὰ κάνῃ κανείς, τόσο μακρύτερο εἰσιτήριο θὰ τοῦ δώσουν. Τὸ μεγαλύτερο λοιπὸν εἰσιτήριο τοῦ κόσμου βγῆκε στὸν Καναδᾶ, στὸ ὄνομα μιᾶς Ἀγγλίδας κυρίας ποὺ πρόκειται νὰ κάνῃ ἕνα μεγάλο γύρο σ' αὐτὴ τὴ χώρα δίνοντας διαλέξεις. Τὸ εἰσιτήριο αὐτὸ εἶχν μάκρος 16 ποδιῶν καὶ 11 δακτύλων, ἢ μὲ τὸ δικό μας μετρικὸ σύστημα 5 μέτρων καὶ 90 ἑκατοστῶν!

Ἔ, ἕνα τέτοιο εἰσιτήριο δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ χαθῇ!

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΦΙΛΙΑ

Κάποιο τραγούδι ἀπ' τὸ βουνό,
Θλιμμένο, ἀνήκουστο, βαθύ,
Ἐρχόταν ἔτσι μακρυνό,
Κι' εἶχαν τὰ πάντα νεκρωθεῖ
Τὸ βράδυ αὐτὸ τὸ σκοτεινό.

Πουλάκια φεύγαν φοβισμένα
Λουλούδια γέρναν χλωμιασμένα,
Κι' εἴχαμε πάρει τὸ σταυρὸ
Ἐγὼ γιὰ σὲ καὶ σὺ γιὰ μένα,
Κι' ἀκούγαμε ἄφωνοι κι' οἱ δυό.

Παλιάτσος [Β]

ΘΕΡΟΣ

Χρυσὸ τὸ στάρι γέρνει στὸ λεπτό του μίσχο σπαργανιμένο ἀπὸ τὸ καλοκαιριάτικο ἀγέρι. Χρυσῆ θάλασσα ἁπλώνεται στὴ ματιὰ ἀτέλειωτη, πολυκύμαντη, φλύαρη. Τὰ δρεπάνια ἀστράφτουν στὶς στερνὲς ἀχτίδες τῆς μέρας. Κι' ἡ θάλασσα ὅλο μικραίνει, κουτσουρεύεται, κι' ὁ πλούσιος καρπὸς σωριάζεται μ' εὐλάβεια καὶ προσοχή. Οἱ χωριανές, μὲ τὰ κοκκινωπά τους τσεμπέρια καὶ ξυπόλυτες θερίζουν ἀκούρασται. Οἱ ἄντρες μὲ τὶς μεγάλες τους ψάθες, ἑτοιμάζουν τὰ δεμάτια, τὰ δένουν, τὰ πετάνε στὰ κάρα. Ὅλοι δουλεύουν. Τ' ἄλογα κουρασμένα ἀπὸ τὴν ὁλόημερη δουλειὰ κλείνουν τὰ μάτια τους καὶ χλιμιντρίζουν παράξενα. Μόνο ὁ σκύλος ραχατεύει ξαπλωμένος ναχελικὰ μπρὸς ἀπὸ τὸν ἀχεροῶνα, καὶ κάπου κάπου ἀνοίγει τὸ στόμα του τεμπέλικα. Ξάφνου σηκώνεται καὶ τρέχει κουνώντας χαρούμενα τὴν οὐρὰ στὸν μεσόκοπο ἄντρα ποὺ πλησιάζει. Εἶναι ἕνας ἡλιοκαμμένος χωρικὸς ποὺ στὰ μάτια του λάμπει ἡ ἐργατικότητα. Τὰ μανίκια του ἀνασκουμπωμένα μέχρι τὸν ἀγκῶνα, ἀφήνουν νὰ φαίνεται ἕνα ζευγάρι γερὰ χέρια ποὺ ἔχουν ἀδράξει σφιχτὰ δυὸ-τρία δρεπάνια. Εἶναι «τ' ἀφεντικό». Ἀφήνει τὰ ἐργαλεῖα στὸν ἀχυρῶνα καὶ φωνάζει στοὺς ἄλλους βάζοντας τὸ πελώριό του χέρι σὰ χωνὶ στὸ στόμα του:

— Οἴ, Οἴ παιδιάα! ἀφίστε τα πιά, νύχτωσε...

Κατάκοποι οἱ μεροδουλευτές, ἄντρες καὶ γυναίκες ἀνεβαίνουν στὰ κάρα κι' ἀφήνουν τὸ χωράφι. Τ' ἀφεντικό, ὁ φύλακας καὶ τὸ σκυλὶ μένουν νὰ φυλάξουν τὴ νύχτα τὴ σοδειά...

Ἔχει νυχτώσει πιά, ἀπὸ μακρυά, φτάνουν μισόσβυστα τὰ τραγούδια ἀπὸ τὰ κάρρα.

Τὰ δέντρα ρίχνουν πελώριους ἤσκιους κι' ὁ καρπὸς ἀνασαλεύει στὸ νυχτερινὸ «δροσό». Ὁ σκύλος γαυγίζει ποὺ καὶ ποὺ γελασμένος ἀπ' τὶς σκιὲς τῶν θάμνων.

Πέρα, ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα ἀκούγεται βαρὺ καὶ μονότονο τὸ βροχαλητὸ τοῦ «ἀφεντικοῦ» καὶ τοῦ φύλακα.

Εἶναι ὁ καθένας τους τυλιγμένος μὲ μιὰ βαρειὰ κάπα. Μὲ στόμα μισάνοιχτο καὶ τὴν ὄψη ἤρεμη ταξιδεύουν, ταξιδεύουν στὰ ψεύτικα παλάτια τοῦ Μορφέα...

Δουλέψανε ἀπὸ τὸ πρωὶ μὲ πλέρια τὴν ψυχὴ κι' ἔχυσαν ἄφθονο τὸν ἱδρώτα τους στὸ πλούσιο χῶμα, ποὺ τοὺς ἀντάμειψε βέβαια καὶ τώρα ξεκουράζονται ἥσυχοι μὲ τὴν ψυχὴ γιομάτη γαλήνη.

Σίφουνας [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

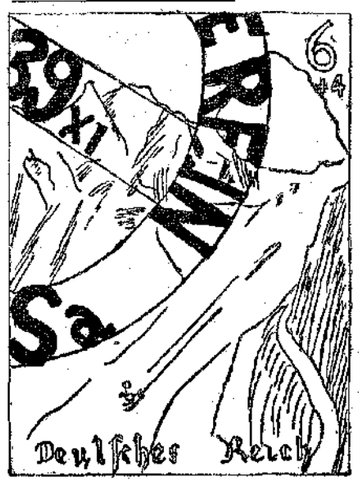

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

Ὁ σκιὲρ ἔχασε τὸ σύντροφό του. Τὸν βλέπετε πουθενά;

Παλιάτσος

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Ἀπόψε σὲ κείνη τὴ σκοτεινὴ γωνιὰ τῆς ἐκκλησίτσας, μὲ τὴν ψυχὴ βαρειά, τὰ μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, νοσταλγήσα τὰ παιδικά μου χρόνια ποὺ πέρασαν σ' ἀπόλυτη ἄγνοια, ξενοιασιά, γεμάτα χαρά.

Καὶ θέλησα νὰ γονατίσω εὐλαβικά, ὅπως ἄλλοτε, μπροστὰ σ' ἕνα θλιμμένο εἰκόνισμα, νὰ ξεχαστῶ νὰ μείνω ἐκεῖ ὧρες ὁλόκληρες, ἀκούοντας τὶς θεῖες μελῳδίες. Ἔτσι χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ξεχωρίσω λέξη. Νὰ φανταστῶ καὶ πάλι πὼς ὁ Θεὸς μὲ βλέπει ἀπὸ μακρυά, νὰ πλάσω τὴν ἀπαλὴ μορφή του ἀνάμεσα στὸ μυρωμένο θυμίαμα, καὶ τ' ἀμέτρητα κεράκια...

Μὰ δὲν ἤμουν παιδὶ τόσο παιδί. Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ γονατίσω μὲ κείνη τὴν παιδιάτικη ἀφέλεια, τὴν ξενοιασιά... Μοῦ φαινόταν ἀδύνατο νὰ ξεχαστῶ νὰ πετάξω σὲ κεῖνο τὸν ἄλλον τόπο, τὸν γεμᾶτο ἀπὸ θεϊκὲς μορφές.

Κι' ἔβλεπα τὸν κόσμο νὰ πηγαινοέρχεται, τὶς φλόγες τῶν κεριῶν νὰ παιχνιδίζουν, τὸν πουπουλένιο καπνὸ τοῦ λιβανιοῦ νὰ προχωρῇ, ν' ἀνεβαίνῃ ἀτέλειωτα, κι' ὕστερα ξαφνικὰ νὰ χάνεται. Ἄκουα τοὺς ψαλμοὺς κι' ἡ βαθειὰ ἔννοια ποὺ ἔρχόταν ἀμέσως στὸ μυαλό μου, μὲ γέμιζε λύπη. Τίποτα. Δὲν μποροῦσα νὰ αἰσθανθῶ τίποτα ἀπ' τὴ χαρά, τὴν ψυχικὴ γαλήνη, ποὺ νιώθω τότε... Ἡ ψυχή δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ ἔστω καὶ λίγες στιγμὲς ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Κι' ἔμενε ἐκεῖ, βαρειά, ὅπως καὶ ἡ σκέψη, ποὺ τὰ βιβλία, ὁ καιρός, τῆς εἶχαν ἀφαιρέσει τὴν παιδικὴ πίστη. Καὶ γι' ἄλλη μιὰ φορά, νοσταλγήσα τὰ παιδιά μου χρόνια, ἐνῶ τὰ μάτια μου γέμιζαν δάκρυα. Ἄραγε ἀπὸ λύπη, ἀπὸ νοσταλγία; Ποιὸς ξέρει...

Βασίλισσα Νεφερτίτη [Β]

ΠΟΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ ΜΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ

Κάθομαι καὶ σκέπτομαι ποιὰ παιχνίδια μοῦ ἀρέσουν. Ἄ! μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ κυνηγητάκι μου. Θέλω ὅλη τὴν ὥρα νὰ τρέχω σὰ σβοῦρα ποὺ εἶμαι. Μὰ καὶ τὴν ἀμπάριζα δὲν τὴν ἀγαπῶ λιγώτερο. Ἀκουμπῶ τὸ χέρι μου στὴν τούκα λέγοντας παίρνω ἀμπάριζα καὶ βγαίνω· καὶ πετιοῦμαι ὁρμητικὰ νὰ κυνηγήσω καμιὰ συμμαθήτριά μου, καὶ λέγω τότε μέσα μου: Ἄχ νὰ εἶχα φτερὰ νὰ πετοῦσα γιὰ νὰ τὴν πιάσω πιὸ εὔκολα! Ὅταν κάθομαι μέσα τὸ ἀπόγευμα καὶ γράφω ὁριθμητικὴ ἢ γραμματική, ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδιὰ παίζουν ἔξω, τότε συλλογίζομαι: Ἄχ τὴ βαρέθηκα αὐτὴ τὴν καταραμένη τὴ γραμματικὴ καὶ πόσο κάνουν 999—9. Κι' ὅσο βλέπω τὸν ἥλιο νὰ φεύγῃ τόσο σκάω περισσότερο. Πότε θὰ παίξω;

Τὸν χειμῶνα ἤμουν κλεισμένη μέσα, γιατὶ δὲ μποροῦσα νὰ παίξω κυνηγητὸ καὶ ἀμπάριζα στὶς λάσπες.

Παρηγοριόμουν ὅμως γιατὶ στὸ σχολεῖο ποὺ πηγαίνω ἔχει πολλὰ καὶ ὡραῖα παιχνίδια. Καὶ τί δὲν ἔχει; Τραμπάλες, κούνιες, μύλο, κρίκους ποὺ πιάνεσαι καὶ κουνιέσαι. Ἔχει καὶ μιὰ λίμνη μὲ ψάρια. Αὐτὴν ὅμως δὲν τὴν ἔχουν γιὰ νὰ παίζουμε ἀλλὰ γιὰ νὰ πέφτουν μέσα τὰ ἀπρόσεκτα παιδιά. Ὅπως ἔπεσαν προχτὲς δυὸ παιδιὰ ἀπὸ τὴ Β' τάξη ποὺ εἶχαν δρεξη γιὰ κολύμπι.

Μὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, τὸ παιχνίδι ποὺ ἀγαπῶ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλα στὸ

σχολεῖο μου εἶναι ὁ μύλος τῆς ἀπάνω αὐλῆς.

Τί κρῖμα ὅμως! στὴν ἀπάνω αὐλὴ δὲν ἀφίνουν παρὰ μονάχα τὴν Α' Β' καὶ Γ' τάξη. Ἡ Δ' πηγαίνει στὴν κάτω αὐλή. Ἐγὼ ὅμως ποὺ ἀγαπῶ πολὺ τὸ μύλο, ὅταν καμιὰ φορὰ δὲν εἶναι κανένας διδάσκαλος ἢ διδασκάλισσα πηγαίνω κρυφὰ καὶ παίζω.

Ἀλλὰ ἂν μὲ ἰδῇ καμιὰ φορὰ κανένας ἀπὸ τοὺς διδασκάλους μου τὸν παρακαλῶ πολὺ ἀπὸ ἐδῶ ἀπὸ τὴ Σ.Σ.Σ. νὰ μὲ συγχωρέσῃ γιατὶ ἀγαπῶ ἐξαιρετικὰ αὐτὸ τὸ παιχνίδι, τὸ μύλο τὸ μυλάκι μου. Ὅταν κάθομαι στὸ μύλο μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι σὲ ἀεροπλάνο καὶ πετῶ ψηλά. Κλείνω καὶ τὰ μάτια μου καὶ φαντάζομαι πὼς πηγαίνω σὲ μακρινὰ ταξίδια.

Σβούρα [Β]

ΕΜΠΟΔΙΑ

Τὸ ἀπόγευμα στὸ Ραδιοφωνικὸ σταθμό! Θὰ παίξω στὸ Σταθμό! Δὲν ξεκουράζομαι νὰ παίζω συνέχεια τὸ κομμάτι μοῦ στὸ πιάνο, νὰ προσέχω τοὺς χρωματισμούς!

Ἔφτασε πιὰ ἡ περιπόθητη καὶ μαζὶ ὅμως καὶ φοβερὴ ἡμέρα! Ἂν τἄχανα;

Ἔπαιξα τόσο πολύ, ὥσπου κουράστηκε τὸ χέρι μου, μὰ καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε! Στὶς ἑπτά, ἔπρεπε νὰ ἤμουν στὸ Σταθμό, καὶ πρωτήτερα ἔπρεπε νὰ περάσω ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον γιὰ πρόβα! Ἡ ὥρα πλησιάζει ἕξη καὶ ἐγώ, δὲν εἶμαι ἀκόμη κἂν ντυμένη!

Πάω νὰ βάλω τὸ φόρεμά μου, καὶ βλέπω νὰ φαντάζῃ περήφανα ἕνας μεγαλόπρεπος λεκές!

— Πῶς θὰ πάω καλὲ μαμὰ νὰ παίξω μὲ τὸ λεκέ;

Ἀμέσως ἡ μητέρα μου προσπάθησε νὰ τὸν καθαρίσῃ μὲ βενζίνα, ἀλλὰ αὐτός, ἀντὶ νὰ βγῇ, ἔγινε ὁ διπλός!

— Πάει! Τὸ φόρεμα αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ φορεθῇ, ἄλλο!

Νὰ βάλω τὸ «πασχαλινό» μου; σάμπως δὲν πάει... πώ, πώ!

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὥρα περνοῦσε! πάει! μιὰ φορὰ ποὺ μοῦ δόθηκε εὐκαιρία νὰ παίξω, θὰ τὴν ἔχανα! Ἄ, μὰ ὄχι, στὴν κρεμάστρα βρίσκεται ἕνα ἄλλο φόρεμα. Τὸ βγάζω τὸ κοιτάω καὶ ἀνακαλύπτω πὼς ἡ μιά του πλαϊνὴ ραφὴ εἶχε ξυλωθεῖ καὶ ἔπρεπε νὰ γαζωθῇ...τώρα... τί νὰ γίνῃ... θὰ πρόφταινα ἄραγε;...

— Πέρασέ μου μιὰ κλωστὴ στὴ βελόνα τῆς ραπτομηχανῆς, μοῦ λέει ἡ μητέρα μου.

Ἐγώ, στὴ φούρια μου, ἀντὶ νὰ τὴν περάσω τὴν ξεπέρασα! καὶ ἡ μητέρα μου, βέβαιη πὼς τὴν εἶχα περάσει γάζωσε τὴ ραφὴ χωρὶς κλωστή.

Γελᾶτε τώρα, τὸ ξέρω· ἐγὼ ὅμως τότε ἔκλαιγα!..

Κατώρθωσα, τέλος, μὲ μεγάλη στενοχώρια, νὰ περάσω τὴ βελόνα. Ἡ ραφὴ γαζώθηκε στ' ἀλήθεια. Τὸ φόρεμα ἕτοιμο! μπῆκα μέσα καὶ δρόμο γιὰ τὸ Σταθμό, ἢ ὄχι, γιὰ τὸ Ὠδεῖο πρῶτα! Δὲν περπατοῦσα, ἔτρεχα σχεδόν. Καὶ ὅταν ἔφτασα, εἶδα μὲ μεγάλη μου ἔκπληξη τὸ ρωλόϊ νὰ σημειώνῃ ἕξη! δηλαδὴ τότε ποὺ ἔπρεπε κανονικὰ νὰ φτάσω! Δὲν ἔχασα λοιπὸν τὴν εὐκαιρία! Κι' ἔτσι καλὰ ἢ κακὰ μ' ἄκουσαν πολλοί, ἔστω κι' ἂν δὲν ἦταν τὸ φουστάνι μου.

Αἴγλη [8]

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ο ΨΑΡΑΣ

Κάπου-κάπου διασχίζει τοὺς δρόμους μὲ τὸν σύντροφό του—ἀπαραίτητος—μὲ τὸ μικρὸ τρίτροχο χειράμαξο μὲ λογῆς-λογῆς ψάρια: Λεθρίνια, μπαρμπούνια, σαρδέλες κλπ. Ἔχει τὰ παντελόνια του σηκωμένα, καὶ εἶναι ξυπόλυτος. Σοκάκι μὲ τὸ ἀριστερὸ μανίκι τρυπημένο ἀπ' τὰ ἀγκίστρια ποὺ καρφώνει γιὰ εὐκολία.

Ἔχει μουστάκια ἀρειμάνια καὶ βλέμμα ποὺ διαπερνᾶ καὶ τὸ σίδερο.

Ὁ σύντροφός του, μικρότερος, ἔχει τὰ ἴδια χαρακτηριστικά. Εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διαλαλῇ τὸ ἐμπόρευμα καὶ ἔχει τὴ ζυγαριὰ στὸν ὦμο.

Ὁ ψαρᾶς εἶναι διπλωμάτης. Πάντα λέγει στὴ νοικοκυρὰ—οἱ νοικοκυρὲς δὲν ψωνίζουν ἂν καὶ σὰν μέλισσες, στὸ ἄνθος, μαζεύονται γύρω ἀπ' τὸ καρότσι—ὅτι εἶναι φρέσκα κι' ἄλλα πολλὰ παχυὰ λόγια

Τὶς καταφέρνει ὅμως, νὰ παίρνουν ψάρια, ὄχι τίμια ζυγισμένα.

Μαζὺ μὲ τὶς νοικοκυρὲς ἔρχονται κι' οἱ γάτες ποὺ νιαουρίζουν γοερά.

— Δική σου εἶναι ἡ γάτα κυρά; λέει ὁ ψαρᾶς καὶ χαϊδεύει μία.

— Ναί, δική μου!

— Τί ὡραῖο γατί! Θὰ πεινάῃ. Ἔλα δῶ. Ψίτ, ψίτ. Νὰ πάρε.

Ἡ γάτα τὸ παίρνει λαίμαργα καὶ φεύγει, μένει ὅμως, ἡ ὑποχρεωμένη στὸν ψαρᾶ κυρία της, ἡ ὁποία ὑποτάσσεται στὴν καλωσύνη τοῦ ψαρᾶ, καὶ ἀγοράζει ψάρια.

Ἔως ἐδῶ ὁ ψαρᾶς ἐπεδίωκε νὰ καταφέρῃ νὰ πάρῃ ψάρια· ἀπ' ἐδῶ προσπαθεῖ νὰ τὴν γελάσῃ στὸ ζύγι.

Ναυτάκι [Γ]

ΤΑ ΑΝΘΗ

Περίφανοι κρίνοι, λυγερὲς παπαροῦνες, κατακόκκινα τριαντάφυλλα, ταπεινὲς μαργαρίτες ἁπλώνονται κατὰ τὴν ἄνοιξη καὶ τὸ καλοκαίρι στὴ φύση, σὲ μιὰ γλυκειὰ ἁρμονία χρωμάτων, γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ χίλιες δυὸ μεθυστικὲς μυρωδιές, καὶ χαρίζουν στὴν πλάση μιὰ ἐξαίσια ὁμορφιὰ μιὰ ἀπαράμιλλη γοητεία.

Χωρὶς τὰ ἄνθη ἡ ἄνοιξη θὰ ἦταν μιὰ θλιβερὴ μονοτονία, ἐνῶ μ' αὐτὰ εἶναι τόσο ὡραία, τόσο αἰθητή, τόσο ἀγαπητή...

... Πόσο μᾶς γεμίζει χαρὰ σὲ μιὰ μας ἐορτὴ ἕνα ὁλόδροσο, μυριόχρωμο μπουκέτο. Μᾶς εὐχαριστεῖ περισσότερο ἀπ' ὅτι θὰ μᾶς εὐχαριστοῦσε ὁποιοδήποτε ἄλλο ὧρο... Μιὰ εὐχαρίστηση ἀπέραντη ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν περιγράψῃ κανείς, γεννιέται μέσα μας.

Ἀνέκφραστη χαρά, γλυκειὰ γαλήνη μᾶς πλημμυρίζει ἡ ψυχὴ ὅταν βρεθοῦμε ἀνάμεσα στὰ πανέμορφα ἄνθη, ὅταν βρεθοῦμε ἀνάμεσα στὸ ὡραῖο αὐτὸ ἐργόχειρο τοῦ Θεοῦ...

Ἐνῶ βλέπουμε αὐτά, ἐνῶ ἀντικρύζουμε τὴν τελειότητα, ἕνας θαυμασμὸς πρὸς Ἐκεῖνον ἁπλώνεται μέσα μας καὶ ἄθελα ξεφεύγει ἀπ' τὰ χείλη μας ἡ ἀθάνατη ἐκείνη φράση τοῦ Δαβίδ:

«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας»...

Δερβενάκια [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητὴς στὴν *Ὀνειρεμμένη Πατρίδα*:

— Γιατὶ σὰν ρίξωμε μιὰ πέτρα στὴ θάλασσα θὰ βουλιάξῃ.

Κι' ἡ *Ὀνειρεμμένη Πατρίδα*:

— Γιατὶ δὲν ξέρει κολύμπι, κύριε καθηγητά.

Ἄρπης

Πῶς θὰ περάσετε πιὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἁπλούστατο: Θὰ προμηθευθῆτε ὅσους περισσότερους μπορεῖτε

ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' αὐτοῦ ποὺ θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι' ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μὲ τὶς 400 του σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματά του καὶ μὲ τὰ τόσα ἄλλα ποὺ περιέχει. Ἂν πάρετε μάλιστα ἀπὸ τοὺς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1938,** ποὺ ἔχουν 620 ἢ 468 σελίδες ὁ καθένας, καὶ ἀπὸ 4-5 μυθιστορήματα, τί ἄλλο θέλετε;

Τόμοι Α' Περιόδου (1879—1893) δὲν ὑπάρχουν. Τῆς Β' Περιόδου ὅσοι ὑπάρχουν, τιμῶνται *γενικῶς*

ΔΡ. 110 ΕΚΑΣΤΟΣ

γιατὶ ἔχουν ἀρχίσει νὰ ἐξαντλοῦνται κι' οἱ παλαιότεροι, ποὺ εἶχαν ὡς τώρα δρ. 80, ἀνατιμήθηκαν. Στὴν τιμὴ τῶν 110 δραχμῶν, προσθετέα τὰ ταχυδρομικά, δρ. 5 γιὰ τὸ Ἐσωτερικό, καὶ δρ. 35 γιὰ τὸ Ἐξωτερικό.

Συμβουλευθῆτε καὶ τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων ποὺ περιέχει κάθε Τόμος — δημοσιεύθηκε τελευταῖα στὸ 6ο φυλλάδιο τοῦ 1939 (7 Ἰανουαρίου)—καὶ κάμετε ἐγκαίρως τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 27 Ἰουνίου 1939

Οἱ διακοπὲς ἄρχισαν καὶ πρέπει νὰ σᾶς δώσω γι' αὐτὰς μιὰ τερπνὴ κι' ὠφέλιμη ἀσχολία. Θὰ εἶναι, ὅπως πάντα, οἱ Ἔκτακτοι Διαγωνισμοί μου, ποὺ οἱ προκηρύξεις τους θἀρχίσουν ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο. Θὰ εἶναι ἑξῆ-ἑπτά—ἀρκετοί, ἔ;—καὶ θὰ ἔχουν τελειώσει ἐντὸς τοῦ Ἰουλίου. Εὐθὺς κατόπι θὰ γίνῃ ἡ 43η Κυριακή. Ὥστε κι' ἡ ἐρώτησή της 44ης, ποὺ θἀπαντήσετε, θὰ εἶναι κι' αὐτὴ μέσα στοὺς καλοκαιρινοὺς Διαγωνισμούς. Λίγο ἀργότερα θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεση Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Μπορεῖτε ὅμως νὰ κάμετε καὶ μιὰ Συλλογή γι' αὐτὸν τοὺς μῆνες αὐτοὺς ποὺ θὰ ἔχετε καιρὸ γιὰ ὅλα. Ἔτσι ὡραῖα θὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι σας, κι' ἀκόμα ὡραιότερα ἂν πάρετε καὶ μερικοὺς παλαιοὺς μου Τόμους γιὰ νὰ διαβάζετε.

Εὔη, κι' ἐγὼ αὐτὸ ἐπροτίμησα καὶ θὰ εἶδες βέβαια τὴν ἔγκρισή του. Χαίρω ποὺ ἀποφάσισες νὰ μπῇς καὶ στὴν κίνησή μου, ἂν κι' αὐτὸ μποροῦσε νὰ εἶχες κάνει ἀπὸ πρωτύτερα, ἀφοῦ εἶσαι δυὸ χρόνια συνδρομήτριά μου, κι' ἀκόμα ἔχεις διαβάσει πολλοὺς παληοὺς μου τόμους ἀπὸ τὴ μητέρα σου καὶ τὸ θειό σου. Τώρα περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι, πολὺ μ' εὐχαρίστησε ἡ αὐτοβιογραφία σου κι' ἡ αὐτοζωγραφιά σου. Τώρα ξέρω ποιὰ εἶσαι καί, κρίνοντας ἀπὸ τὸ γράμμα σου, συμφωνῶ μὲ τοὺς καθηγητές σου πὼς εἶσαι κι' ἔξυπνη. Πάντως γράφεις πολὺ καλὰ γιὰ κοριτσάκι δώδεκα χρονῶν, ἔστω καὶ «ψηλὸ γιὰ τὴν ἡλικία του». Σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θὰ εἶδες, τὸ ψευδώνυμο. Γιὰ τὸν Ὁδηγὸ θὰ μοῦ στείλῃς, μὲ τὰ ταχυδρομικά, δρ. 6 σὲ γραμματόσημα. Γράφε μου.

Ἀπ' ὅσα μοῦ γράφεις, *Διάνα*, συμπεραίνω πὼς μόνο μουσικὴ κάνεις τώρα στὸ σπίτι καὶ δὲν ἔχεις τὴν ἀγωνία τῶν ἐξετάσεων ποὺ εἶχες πρὸ τριῶν-τεσσάρων χρόνων. Στὸ σχολεῖο ὅμως πηγαίνεις κι' ἔχεις τὴν ἀγωνία τῶν διαγωνισμῶν, ποὺ κι' αὐτὴ δὲν εἶναι λίγη... Ἀλλὰ σὲ ποιὰ τάξη εἶσαι καὶ μετὰ πόσα χρόνια θὰ γλυτώσῃς ἀπ' ὅλ' αὐτά, δὲν μοῦ γράφεις. Ἴσως μοῦ τὸγραφες σὲ κανένα ἄλλο γράμμα σου καὶ τὸ ξέχασα. Σοῦ εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία καὶ περιμένω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς τοὺς βαθμούς σου.

Καὶ σὲ σένα, *Κυπριώτικο Μενεξεδάκι*, εὔχομαι κάθε ἐπιτυχία καὶ περιμένω νὰ μοῦ τὴ γράψῃς. Ποῦ θὰ περάσῃς φέτος τὸ καλοκαίρι σου; στὶς Πλάτρες πάλι, μὲ τὴ *Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν*; Δὲν πιστεύω νὰ μὲ ξεχάσῃς; ἂν καὶ οἱ καλοκαιρινοὶ Διαγωνισμοί μου θὰ σὲ κάνουν νὰ μὲ θυμᾶσαι καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς... Ἐκράτησα σημείωση νὰ σοῦ στείλω Μ. Μυστικά.

Ἀλήθεια, *Αἰγαιοπελαγίτη*, λίγο ἔλειψε νὰ σὲ ξεχάσω, ἀφοῦ δὲν μοῦ ξανάγραψες μετὰ τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου. Εὐτυχῶς τὸ γράμμα σου σὲ ξαναφερε στὸ νοῦ μου ἐγκαίρως, καὶ τώρα πιὰ δὲν ὑπάρχει φόβος, ἀφοῦ μοῦ δπόσχεσαι νὰ λαβαίνῃς μέρος στὴν κίνησή καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον, ποὺ σ' ἔκαμε νὰ ἐγγραφῇς καὶ στὸ Σύλλογο ποὺ ἵδρυσαν τὰ Διαπλασόπουλα τοῦ Πειραματικοῦ. Σοῦ ἀνανέωσα τὸ ψευδώνυμό σου.

Λένε, ὅταν διάβασα τὸ γράμμα σου, ποὺ μοῦ τὸ ἔγραψες κλεισμένος στὸ σπίτι ἐπειδὴ ἔβρεχε—7 Ἰουνίου—ἐδῶ ἔκανε ζέστη. Τό ἴδιο, ὁποθέτω, κάνει τώρα κι' ἐκεῖ καὶ σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Οἱ ἄκαιρες βροχὲς κι' οἱ σχετικὲς θροσιὲς πέρασαν πιά, τὸ καλοκαίρι μπῆκε, κι' εἴθε νὰ μὴν εἶναι βαρὺ σὰν τὸ περσινό ποὺ μᾶς βασάνισε... Πῶς πῆγαν οἱ διαγωνισμοί; Γιὰ τὸ Πένταθλο δὲν ἀποφάσισα ἀκόμα. Θὰ προκηρύξω τώρα τοὺς Ἐκτάκτους μου, θὰ κάμω καὶ τὴν Κυριακή μου, καί... θὰ σκεφθῶ.

Δοιπόν, *Γαρδένια*, τόσο πολλὲς ἀποκρίθηκαν στὴν Ἀγγελία σου κι' ἔχεις τώρα τόση ἀλληλογραφία, ὥστε νὰ μὲ παραμελῇς; Ἄ, αὐτὸ δὲν μὲ συμφέρει... Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Ἀπὸ τὰ δυὸ «ρητά» του ποὺ διάβασες στὸ «Θεατή», τὸ δεύτερο, ποὺ δὲν θυμᾶσαι, εἶναι τὸ εὐαγγελικὸ «Δεῖ ἐργάζεσθαι ἕως ἡμέρα ἐστί». Σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο γρήγορα, ἂν καὶ δὲν ἦταν φόβος νὰ χάσῃς τὴν προθεσμία, γιατὶ οἱ λύσεις, ὅσο δὲν δημοσιεύονται, εἶναι δεκτές, ἀδιάφορο ἂν ἔχει περάσει ἡ προθεσμία ποὺ γράφει τὸ φυλλάδιο.

Ἔχεις γοῦστο, *Αἴγλη*, πού, ἂν καὶ μεγάλο κορίτσι, σοῦ ἄρεσε πέρυσι ὁ «Κωστάκης θέλει» καὶ χάρηκες γιὰ τὴν ἐφετεινή του συνέχεια. Τὰ κομμάτια αὐτά, βλέπεις, εἶναι βέβαια γιὰ μικρὰ παιδιά, μὰ τὰ διαβάζουν καὶ τὰ μεγάλα ποὺ γουστάρουν γλῶσσα, ὄφος, εὕρεση, ἐξυπνάδα... Νά, τὰ «Ἐμπόδια» τὰ ἔλαβα τέλη Μαΐου καὶ βρίσκουνται στὰ ὀπό κρίσιν κομμάτια, ὥστε περίμενε. Ὡραῖο καὶ τὸ «γλωσσικό» σου γιὰ τὴν κυρία ποὺ εἶπε «τὸ παιδί μου εἶναι *περιπαθές*», θέλοντας νὰ πῇ «εὐπαθές».

Δὲν εἶναι λόγος αὐτός, *Ἀδολάρ*, γιὰ νὰ μὴ μοῦ στέλνῃς νὰ δημοσιεύσω τὴ φωτογραφία σου. Μερικοὶ μπορεῖ νὰ σταματοῦν, ἄλλοι ὅμως ἐξακολουθοῦν τὴ διαπλασιακή δράση τους καὶ μετὰ τὴ δημοσίευση τῆς φωτογραφίας τους, καὶ μάλιστα τόσον καιρό, ὥστε νὰ στέλνουν κατόπι καὶ δεύτερη, καὶ τρίτη. Γιατὶ δὲν θὰ εἶσαι καὶ σὺ ἕνας ἀπ' αὐτούς; Ὥστε στεῖλε τη τὸ γρηγορώτερο. (Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, παρακαλῶ καὶ πάλι τοὺς βραβευμένους νὰ μοῦ στείλουν τὶς φωτογραφίες τους. Ἑκτὸς ἀπὸ τὴ *Βασίλισσα Νεφερτίτι*, κανένας ἄλλος δὲν μοῦ ἔστειλε, καὶ δὲν μπορῶ βέβαια νὰ τὶς δημοσιεύσω μιά-μιά). Κι' ἐγὼ πρατιμῶ τὰ μικρὰ μονόλεξα ψευδώνυμα, *Σκιά, Αἴγλη, Ἴσις, Ἀδολάρ, Σίφουνας* κτλ. Εἶναι τόσο εὔχρηστα! Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἐπιβάλλω, γιατὶ τὰ δίλεξα καμμιὰ φορὰ εἶναι χαριτωμένα: *Ἀετὲ Ἰγράμ, Πολικὴ Ἄρκτος, Βασίλισσα τῶν Λουλουδιῶν* κτλ.

Εἶσαι συγχωρεμένος καὶ γιὰ τὰ τρία, *Βόρεις Πόλε*. Ξέρεις ὅμως ποιὸ εἶναι τὸ βαρύτερο; ποὺ ἤσουν στὴν Ἀθήνα δέκα μέρες καὶ δὲν ἤλθες στὸ γραφεῖο μου νὰ σὲ γνωρίσω... Ναί, πάντα βιαστικά καὶ σύντομα μοῦ ἔγραφες, κι' αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο μεγάλο καὶ ξεκούραστο γράμμα ποὺ μοῦ στέλνεις. Ἐλπίζω νὰ ἐξακολουθήσῃς ἔτσι, προπάντων τώρα τὸ καλοκαίρι ποὺ θὰ εἶσαι ἐλεύθερος. Σοῦ συσταίνω ἀκόμα νὰ ἐπιμεληθῇς καὶ τὴν ὀρθογραφία σου, γιατὶ κάνεις λάθη πολλά. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπίδοσή σου, στὸν ἀθλητισμό, μόνο νὰ μὴν παραμελῇς γι' αὐτὸν τὰ μαθήματα. Λυσόχαρτο ἔστειλα.

Περίεργο μοῦ φαίνεται, *Χαρίλαε Μικρόπουλε*, νὰ μὴ καταλαβαίνῃς τὸν Ὁδηγό, οὔτε πῶς στέλνονται οἱ λύσεις, ἀφοῦ ἔχεις μάλιστα καὶ λυσόχαρτο. Τὰ λέει τόσο καθαρά! Σὲ κάθε φύλλο λυσόχαρτου θὰ γράψῃς τὶς λύσεις Ἀσκήσεων ἑνὸς μόνο φυλλαδίου—δυό, τρεῖς, τέσσερις, ὅσες βρίσκεις—καὶ θὰ μοῦ τὸ στέλνῃς, εἴτε μόνο του, εἴτε μαζὶ μὲ ἄλλα, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχει περάσει ἡ προθεσμία τοῦ ἀρχαιοτέρου. Πρέπει ἀκόμα νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο, γιὰ νὰ λαβαίνῃς μέρος θωρεὰν σ' ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς. Τὸ Π. Πνεῦμα σου ὡραῖο καὶ τὸ ἔβαλα στὰ ἐγκεκριμένα, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ ἂν κληρωθῇ (γιατὶ αὐτὰ δημοσιεύουνται μὲ κλῆρο). Καλὴ κι' ἡ φωτογραφία, δὲν ξέρω ὅμως ἂν μεγαλώνῃ χωρὶς νὰ χαλᾷ. Θὰ δοκιμάσω.

Ναί, *Νηρέα*—δὲν πιστεύω νὰ προτιμᾷς νὰ σὲ προσφωνῶ *Νηρεῦ*—ἀφοῦ ἕξῃ μῆνες γνωριζόμαστε «κρυφά», ἔπρεπε νὰ γνωριστοῦμε καὶ «φανερά». Μεγάλο τὸ γράμμα σου, ἀλλὰ ὄχι καὶ φλύαρο, γιατὶ πραγματικῶς ἔλεγε οὐσιώδη καὶ ἀπαραίτητα. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὶς καλές σου διαθέσεις, τὸ Σύλλογο, τὰ ἔξοχοθώματα καὶ χαίρω ποὺ ἔχουν τόσα προτερήματα οἱ νέοι μου φίλοι. Μετὰ τοὺς διαγωνισμούς—καὶ γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου δὲν ἔχω ἀμφιβολία — ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά.

Ὁ *Ταρταρῖνος τῆς Ταρασκώνης* μοῦ γράφει: «Τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὸ ὑπέροχο δωδεκαμέλιδο τοῦ Ἰουνίου. Ἦταν τέλειο, τὸ ὁμορφώτερο φετεινό σου φύλλο, μακάρι καὶ τάλλα δωδεκαμέλιδα τῆς χρονιᾶς νἄναι ἀντάξια τοῦ τελευταίου. Ὅσο γιὰ τοῦ χρόνου, ἐλπίζω πὼς μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνδρομητῶν, θὰ καθιερωθῇ πάλι τὸ δωδεκαμέλιδο γιὰ τακτικά...» Ναί, ἂν ὅλοι ξεσπάθωναν σὰν καὶ σένα καὶ τὸ Σύλλογό σας... Εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπάθωμα καὶ συμμορφώθηκα μὲ τὶς σχετικὲς *παραγγελίες*. Γιὰ τὸ Πένταθλο, τί νὰ σοῦ πῶ! μ' αὐτὰ τὰ ἀγωνίσματα ποὺ προτείνεις, θἄταν γιὰ μικρὰ παιδιά. Μοῦ φαίνεται ὅμως πὼς τὸ Πένταθλο πρέπει νὰ εἶναι γιὰ τὰ μεγαλύτερα, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νἄχῃ τὰ πιὸ δύσκολα ἀγωνίσματα, σύνθεση Ἀσκήσεων, Κρυπτογράφημα κτλ. Μόνο τἀρχαῖα Ἑλληνικὰ θὰ συμφωνοῦσα νὰ παραλειφθοῦν, ἂν καί... μὲ λύπη μου.

Στάποτελέσματα —ἀκοῦστε— τοῦ περασνοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος ἔγινε ἕνα τυπογραφικὸ λάθος: Ὁ Β' Ἔπαινος πῆρε ἀπὸ 14 Εὔσημα σὰν τὸν Α', ἐνῶ ἔπρεπε νἄχῃ 12, (κι' ὁ Γ' 10). Στὸν Β' ἐκεῖνο Ἔπαινο ἦταν καὶ τὸ *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, ποὺ μὲ τὰ δυὸ παρανάνω Εὔσημα ὑπερτέρησε κατὰ ἕνα τὸν *Σίφουνα* καὶ πῆρε τὸ Πρῶτο Βραβεῖο τῶν Εὐσήμων τοῦ 1938, ἐνῶ ἀλλοιώτικα—ἂν δηλαδὴ τὸ τυπογραφικὸ λάθος δὲν γινόταν, ἢ διορθωνόταν ἐγκαίρως—θὰ τὸ ἔπαιρνε ὁ *Σίφουνας*. Ἀλλὰ δὲν πειράζει· καλὰ παιδιὰ καὶ τὰ δυό, τὸ *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι* τὸ πῆρε φέτος, ὁ *Σίφουνας* μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ τοῦ χρόνου. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, θὰ ρωτήσω τὸ *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, γιατὶ ἔχει νὰ μοῦ γράψῃ τόσον καιρό; "Ἄλλοτε μοῦ ἔγραφε δυὸ καὶ τρία γράμματα τὴν ἑβδομάδα· τώρα οὔτ' ἕνα τὸ μῆνα; Περίεργο μοῦ φαίνεται

Εὔγε, μικρέ μου *Δονύσιε Μινῶτε*. Πολὺ χάρηκα γιὰ τὸ βραβεῖο ποὺ πῆρες στὸ σχολεῖο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους σου θριάμβους· οὔτε ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς τοῦ χρόνου θἀναδειχθῇς ἀκόμα περισσότερο. Πολὺ καλὲς κι' οἱ μεταφράσεις τῶν δυὸ μικρῶν κομματιῶν ἀπὸ τὸ γερμανικό καὶ θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὶς δημοσιεύσω στὴ Σαλίδα Συνεργασίας Συνδρομητῶν, ὅπου δημοσιεύονται τὰ πρωτότυπα καὶ οἱ μεταφράσεις τῶν παιδιῶν μου. Ἀλλὰ ξέρεις, μὲ τέτοιαν δὲν ἐπιτρέπεται. Πρέπει λοιπὸν πρῶτα νὰ πάρῃς ἕνα ψευδώνυμο — στεῖλε μου μερικὰ τῆς ἀρεσκείας σου, νὰ σοῦ διαλέξω ἕνα, μὲ δέκα δραχμὲς γιὰ τὴν ἔγκριση—καὶ κατόπι...

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, ἔχουν μαζευτεῖ τέσσερα γράμματά σου κι' ἐδῶ σοῦ ἀπαντῶ σ' ὅλα μαζί, ὄχι ὅμως καὶ σ' ὅλα τὰ θέματα ποὺ θίγεις, γιατὶ θὰ ἦταν ἀδύνατο... Ὥστε τὸ συμπέρασμα τῆς Στατιστικῆς σου εἶναι πὼς πῆρες ἀπὸ τὸν *Ἀρτανιὰν* τὸ ρεκὸρ τῶν ἀπαντήσεων καὶ τώρα ὁ μόνος σου ἀντίπαλος εἶναι ὁ *Σίφουνας*. Φυλάω τὶς 6 δραχμὲς ποὺ ἦταν μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ γράμμα. Πῶς πῆγε ἡ ἐκδρομὴ τῆς «Τρελλοπαρέας»; Καλὴ διασκέδαση στὸ Βόλο καὶ προπάντων καλὴ μελέτη ἀφοῦ θὰ ἔχῃς τὸ Σεπτέμβρη εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο νὰ παντήσω ἐκτενῶς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρὴ Ἀερομάχος, κ. (ΕΠ). Τσαχπινούλα, κ. (ΣΕ). Μέγας Ἄγνωστος, ἀ. (ΝΧ). Λουλούδι τῶν Ἄλπεων, κ. (ΛΠ). Φινεύς, ἀ. (ΤΧ). Μικρὸς Ἐθελοντής, ἀ. (ΛΝ),

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Μαγεμένο Ρόδο, κ. Λοξίας, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Βασίλισσαν τῶν Λουλουδιῶν* (ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου κι' ἐξετέλεσα τὴν παραγγελία') *Κατάσκοπον 33* (τὸ ἔλαβα καὶ θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του' χαίρω ποὺ φέτος θὰ λάβῃς μέρος καὶ στοὺς ἐκτάκτους Διαγωνισμούς· *Μυρτὼ* (εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία σ' ὅλα· θὰ μοῦ γράψῃς βέβαια τοὺς βαθμούς') *Ζοζὲ Μοχίκα* (ἔστειλα') *Ἀνυπόφορον Γκάγκστερ* (ξέρω κι' ἐγὼ πῶς μπορεῖ νὰ διορθωθῇ αὐτό; ἐσὺ θὰ βρῇς κανένα τρόπο· χαίρω ποὺ ἔγραψες καλὰ στοὺς διαγωνισμοὺς καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ τὸ καλοκαίρι') *Μενεξὲ* (καλὴ διαμονὴ στὴν Κηφισσιά· θὰ μοῦ γράψῃς βέβαια κι' ἀπὸ κεῖ· ὤ, ναί, κι' ἐγὼ προτιμῶ τὴ ζέστη ἀπὸ τὸν «παλιόκαιρο» ποὺ εἴχαμε τὸ Μάη κι' ὤς τὰ μέσα Ἰουνίου· καθ' ἑποχὴ πρέπει νἄχῃ τὸν καιρό της, ὄχι ζέστη τὸ χειμῶνα καὶ κρύο τὸ καλοκαίρι...) *Γαλαξάκι* (τόμο ἔστειλα· καὶ βέβαια θὰ τὸν χαρῇς περισσότερο ἀφοῦ τὸν ἀγόρασες ἀπὸ τὸν κουμπαρᾶ σου· ἡ φωτογραφία ὅμως θὰ σοῦ κοστίσῃ πολὺ φτηνότερα: μὲ 15 δραχμὲς κάνεις μιὰ πολὺ κατάλληλη γιὰ δημοσίευση· πῶς πῆγαν οἱ διαγωνισμοί; περιμένω') *Τζαίημ Κουὶκ* ('Ασκήσεις πρὸς δημοσίευση δὲν εἶναι τώρα δεκτές· κάθε μέρα τὰ λέγω: μὴ μοῦ στέλνετε, ἂν δὲν ἰδῆτε προκήρυξη σχετικοῦ Διαγωνισμοῦ') *Ἰορδ. Χ'' Φωτειάδην* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνανέωση· ἔστειλα τὰ φυλλάδια ποὺ σοῦ ἔλειπαν γιὰ νὰ δέσῃς τὸν τόμο σου· ἀλλὰ γιατὶ λὲς «περιοδικά»; περιοδικὸ εἶναι τὸ ὅλο καὶ τὸ φυλλάδιο μέρος του: τὸ 3ο φυλλάδιο τοῦ περιοδικοῦ «Διάπλασις»· ἢ ἁπλῶς: τὸ 3ο φυλλάδιο τῆς «Διαπλάσεως») *Ναπολιτάναν*, *Μυστηριώδη Ἄγνωστον*, *Μορφέα*, *Ἀλιέα τοῦ Αἰγαίου* κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 15 Ἰουνίου θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρησι ἑπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 238ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Σεπτεμβρίου.

370. *Λεξίγριφος*

Μ' ἐπιφώνημα, μὲ νότα,
—Μ' ἀπὸ τὴ βυζαντινή—
Καὶ μὲ στρατηγὸν ἀρχαῖο.

Ἀνδρῶν ἄνακτα θὰ κάμῃς
Ἀχαιῶν, ἐπιφανῆ
Καὶ στὸν πόλεμο γενναῖο.

Μέννα Λίζα

371. *Συλλαβόγριφος*

Σὲ μέλος σου ὑδροχαρὲς
Πουλὶ θὰ μεταβάλῃς,
Ἂν ἓν' ἀρχαῖο ἐπίρρημα
Γιὰ κεφαλὴ τοῦ βάλῃς.

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα

372. *Στοιχειόγριφος*

Νῆσος τοῦ ἑνὸς πελάγους,
Ἂν τῆς λείψῃ συλλαβή,
Στ' ἄλλο πέλαγος πηδᾶει,
Νῆσος νὰ γενῇ κι' ἐκεῖ.

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα

373. *Μεταγραμματισμὸς*

Ἕνα ο μικρὸ θὰ βάλω
Καὶ θὰ σβύσω τὸ μεγάλο.
Καὶ τὸ λᾶ δὲν τοῦ τἀφήνω,
Ρῶ τοῦ τόκανα κι' ἐκεῖνο.
Κι' ὁ κουτσὸς εὐθὺς ἀρχίζει
Νὰ χορεύῃ, νὰ γυρίζῃ.

Μέννα Λίζα

374. *Κλεψύδρα*

* * *┼* * *=Μητροκτόνος.
* *┼* * =Θεά, μήτηρ ἥρωος.
┼ =Ἀρχαία ἱέρεια
┼ =Φωνῆεν.
┼ =Θεά.
* *┼* * =Μνημεῖον εἰς ἥρωα.
* * *┼* * *=Ρωμαῖος συγγραφεύς.

Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀρχαῖος γεωγράφος. (Νέον εἶδος).

Σκλαβωμένο Νησί

375. *Κρυπτογραφικὸν*

1232456789=Ναύαρχος.
24359 =Κακὸς λόγος.
316 =Θεά.
42396 =Δέρμα.
578 =Ὄρος.
6236 =Δροσίζει.
7329 =Δένδρον.
896569 =Προφήτης.
9548356 =Ψυχρὰ χώρα.

Μέννα Λίζα

376-381. *Μαγικὸν Γράμμα μὲ Ρητὸν*

Τῇ ἀνταλλαγῇ *δύο* γραμμάτων εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειρὰν ἀρχαῖον ρητόν (παράγγελμα)

ἔγερσις, ναί, πανόραμα, ζήλεια, ἀνά, ὀβελίζω.

Μέννα Λίζα

382. *Ἐπιγραφὴ ἐκ Διπλῆς Ἀκροσειχίδος.*

* * Τὰ πρῶτα καὶ τὰ δεύτερα γράμ-
* * ματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
* * ξεων τιθέμενα εἰς τὴν θέσιν τῶν
* * ἀστερίσκων, σχηματίζουν ἓν ἐπι-
* * γραφὴ τὸν τίτλον παιδικοῦ βιβλίου τοῦ κ. Ξενοπούλου:

1, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 2, ἀρχαιότατος βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· 3, θεὸς ὀλύμπιος· 4, μαθητὴς τοῦ Σωκράτους· 5, Νῆσος τῆς Δωδεκανήσου.

Σκλαβωμένο Νησί

383. *Μικτὸν*

γνξγ-η-σγ-οο-φρ

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα

384. *Γρῖφος*

αρ
αρ αρ
γ Δὼτ χε
αρ αρ
αρ

Ὀνειρεμμένη Πατρίδα

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16

172. Ὑπερίων (ὑπέρ, ἰον).—173. Νάρκισσος-κισσός.—174. Ἀφρικὴ-φρίκη.—175. Μίνως-Σίμων.

176. Α
Η Ρ Α
Ρ Η Γ Ο Σ
Σ Ο Λ Ω Μ Ω Ν
Ε Υ Ρ Υ Σ Θ Ε Υ Σ

177. ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ (ὑγρός, θάρρος, ἀγορά, γρύπος, Ὄρθρος, Ρούθ, σπάρος).—178-102 Διὰ τοῦ Τ: *βάτος, κάτω Τύρος (ἢ τυρός), ἀτμός, τρίς.*—183: ΕΙΡΗΝΗ ΥΜΙΝ. Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ δεξιῶν καὶ ἐκ τῶν ἄνω. ('ΙΕρων, 'ΗΡακλῆς. 'ΗΝίοχος, ΜΥστήριον, ΝΙνος). 184. Ἰωάννινα.—185. *Οὐδεὶς ἀναμάρτητος* (οὐ δὶς ἄν, α μ' αρ, Τῖτος).

Ι Ε	
Η Ρ	
Η Ν	
Μ Υ	
Ν Ι	

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΘ' — 370]

Ρασποῦτιν, σοῦ εὔχομαι ταχεῖαν ἀνάρρωσιν. *Γαρδένια*

[ΑΘ' — 339]

Παρόραμα: Ἐκ παραδρομῆς εἰς τὴν [ΑΘ' — 346] ἀγγελίαν μας ἀντὶ «*πρῶτον*» ἐδημοσιεύθη «*πρωτότυπον*». *Διαπλασόπουλα ες*: Ὅσοι ες ἀπὸ σᾶς δὲν στείλατε ἀκόμα στὸν *διαγωνισμό* μας ἀπαντήσεις *ἐλπίζουμε* νὰ στείλετε.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ

[ΑΘ' — 381]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑΣ»

Προσοχή! Προσοχή! = *Πρῶτος*: Δίδραχμος Καρτῶν (ἐλεύθερος). = *Δεύτερος*: Τρίδραχμος Φιλολογικὸς (ἐλεύθερος) = *Τρίτος*: Τρίδραχμος Συνθέσεως Ἀσκήσεων = *Τέταρτος*: Μονόδραχμος: Μικρῶν Μυστικῶν.— Βραβεῖα ὀκτώ.— Δ]σις, Συλλόγου: Δημήτριον Γαβαλλᾶν, Ἀθανασίου Διάκου 80, Βόλον.

[ΑΘ' — 382]

Προσέχετε!!! Ἀλλάζω Δ]σιν. Καινούργια Δ]σις: ἄνω. = Σουλπίκιε Καστιλλάν: Χρόνια πολλά.

Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος

[ΑΘ' — 383]

Ἀγαπητὰ Διαπλασόπουλα-ες, μὲ μεγάλη μας χαρὰ σᾶς ἀναγγέλλουμε ὅτι οἱ δύο Σύλλογοι ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ-ΖΟΥΡΛΟΠΑΡΕΑ θὰ συμμαχήσουν γιὰ πάντα!..

[ΑΘ' — 384]

Διαβολάκια, εὐχαριστῶ γιὰ βράβευση καὶ ὡραῖο βραβεῖο.

ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 33

[ΑΘ' — 385]

Βασίλισσα Πεφερτίτι, τὸ κόλπο ἴσως νἀ' ἀπέτυχε! Ἡ *Χαρὰ* ὅμως δὲν προδόθηκε! γιατί.... τὴ γνωρίζες!!

ΤΙΝΝΟ ΡΟΣΣΙ

[ΑΘ' — 386]

Ἀντιπρόσωπος Βόλου· Μικρὸς Κόμης. Ράδιο Ἑλλάς, ἀπαντήσαμε, ἐλάβατε; Ἀπονέμομεν τίτλον κεραμιδο-εισπράκτορος στὴν Ζουρλοπαρέα. ΚΥΡΙΑΡΧΟΙ

[ΑΘ' — 387]

Πρωτομαΐνοντας στὴ Διάπλαση χαιρετῶ ὅλους-ες καὶ ἀλληλογραφῶ. Γράψατε: Τάσον Χρέπην, Poste-Restante, Ἀθήνας, διά: *Φινέα*,

Τύποις Σεραφείδου